

קטונותי

ביטול במשבצת

שם: _____

סיירת: _____

יוצא-לאור על-ידי

מחנה גן ישראל - ארץ הקודש

שעי"י אגודת קרית חב"ד בעיה"ק צפת ת"ו

בשיתוף עם:

© כל הזכויות שמורות

עימוד ועיצוב: y.w. designgraphic

בשער החוברת

חיילת גן ישראל יקרה!

ברוכה הבאה!

אנחנו שמחות ומתרגשות מאוד לפגוש אותך בקעמפ האהוב והמיוחד שלנו! אצלנו בקעמפ זה ידוע ומורגש - חלק הלימודים הוא החלק החשוב והמרתק ביותר. גם בימי החופש כאשר אנחנו מחליפות כוחות לקראת השנה הבאה, אנו לא שוכחות את העיקר. נשקיע בלימוד ביתר מרץ ונוסיף חיות מיוחדת בכל ענייני הקדושה. כמו בכל שנה, והשנה - יותר מתמיד! הכנו עבורך תכנית לימודים מרתקת, ואנו בטוחות שיחד עם המדריכות המקסימות שלך כל שעת לימוד תהפוך לחוויה מיוחדת!

חוברת הלימודים המונחת כעת בידיך מחולקת לשלושה חלקים:

קטונתי

בחלק זה של החוברת נעמיק בנושא השנתי של הקעמפ - ביטול. בכל יום נאיר את הנושא מזווית חדשה, ייחודית ומרתקת. יחד נפנים מסרים וערכים שילוו אותנו ויתנו כח להמשך השנה כולה.

פרק החידון - טו ברינג משיח

החידון השנה יעסוק בנושא גאולה ומשיח. נלמד ונרחיב את הידע שלנו על ימות המשיח ועל הגאולה העתידה, נחזק את הציפייה לביאת המשיח - ש'הנה זה עומד אחר כתלנו'. החידון ייערך במתכונת חדשה שעוד לא הייתה כמותה! השנה גם את משתתפת בחידון!

להאיר את המשבצת

גם המשפחה שלך רוצה להיות חלק! בחלק זה הכנו לך מקבץ סיפורים חסידיים על הנהגותיו של הרבי, אותם תוכלי להקריא לבני משפחתך בארוחה המשפחתית.

ההוספה בלימוד התורה, אומר הרבי, היא אחת הדרכים לזירוז בואה של הגאולה האמתית והשלימה! נתפלל לה' שנזכה לחזות בביאת משיח צדקנו תיכף ומיד ממש!

מנחם מ'אזרי"ץ

קעמפ גן ישראל
ה'תש"פ

קטונתי

ביטול במשבצת

יום רביעי כ"ב מנחם אב קטונתי - ביטול במשבצת

קורונה. העולם השתגע. כולנו למדנו על בשרנו כמה אנחנו מובלים בידי הקדוש ברוך הוא. יושבות ומתכננות תוכניות.. רגילות לחשוב שאנחנו מנהלות את החיים שלנו - והקורונה הוכיחה לנו שזה לא כך, סדרי עולם משתנים ברגע לפי החלטת ה'.

אנחנו בסך הכל משבצת בתמונה. יש מנהיג לבירה. הוא מסדר ומתכנן העניינים, והאדם, קטן. כמה קטן? מאוד קטן. כנראה יותר ממה שאנחנו יכולות לדמיין, משבצת. הנושא שלנו השנה הוא ביטול. **בואו נדבר על זה:**

ישנו משל על צבא הצאר הרוסי, שהיה גאוותו של רוסיה כולה. אל הצבא גויסו הלוחמים המובחרים ביותר, אלו שעברו אימונים מפרכים, שלב ועוד שלב. שנים של אימונים... לוחמים עשויים פלדה. שום דבר לא יכול לעצור בעדם.

והנה הגיע רגע האמת - המלחמה. הלוחמים דוהרים אל עבר הכיבוש, טובחים בכל מי שנקרה בדרכם, הם כבר ממש קרובים, הצאר מאחוריהם, ברגע שתדרוך כף רגלו של הצאר על השטח הכבוש - המערכה תוכרע, הניצחון יהיה בידם. והסוסים שועטים... אך לפתע, נהר. נהר גדול, רחב וסוער. הקרב נבלם באחת. איך? איך יחצו את הנהר השוצף? הרי לבנות גשר ייקח שבועות, והניצחון? מה יהא עליו?

ואז זה קרה, בלי היסוס קפץ אחד החיילים לנהר ואחריו זינקו עשרות ומאות חיילים. כולם קופצים לנהר, נערמים אחד על גבי השני. אחד, ועוד אחד, ועוד ועוד עד שערימת גופות החיילים הגיעה לשפת הנהר. והצאר? הביט בחייליו באהבה. היטב ידע מה הקריבו עבורו ופסע על גבם בבטחה אל עבר הניצחון.

ישבו חסידים בהתוועדות ואחד מהחסידים סיפר משל זה. על הקיסר והנהר, על החיילים המסורים שבגופם גשר יוצרים.

"אתם מבינים"? זעק החסיד. "לבטל את עצמנו לגמרי לרצון הנשיא!! לעשות מה שהרבי דורש מאיתנו!!" המשיך החסיד וירד לעומק העניין. הרי אותם חיילים שקפצו ראשונים התמסרו התמסרות מלאה, יותר מאלו האחרונים, החיילים

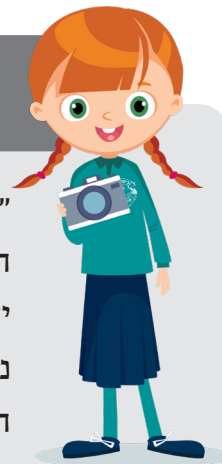
שלמעלה זכו לאחר מכן בכבוד מלכים, שמם נישא בראש חוצות ומעשה גבורתם נלמד לימים ברחבי רוסיה כולה. אך הראשונים? הרי הם נקברו בתחתית הנהר ואיש לעולם לא ידע שהם הם הקריבו את חייהם עבור הצאר, אפילו הצאר עצמו לא ידע מי הם. הם עשו זאת בביטול מוחלט ללא כל מניעים אישיים - רק על מנת שהצאר יוכל לנצח! "ככה גם אנו" סיים החסיד. "עלינו להיות בביטול מוחלט לרבי, ללא מניעים אישיים וחשובים של 'מה יצא לי מכך?'. פשוט להתמסר לרצונו של הרבי!"

להקטין את עצמנו, לדעת את מקומנו.

קטונתי.

ביטול במשבצת

zoom in

"ביטול" - במילעיל - הוא מושג חסידי ידוע, המופיע במאמרי חסידות רבים ובשיחות קודש. כשאין ביטול, כך מסבירה החסידות, יש "ישות". אדם שהוא בעל "ישות" הוא כמו ההרים הגבוהים שלא ניתנה עליהם התורה - הוא מתרברב במעלות שלו, מתנשא ומתנפח. הרגשת "ישות" נחשבת בעיני החסידים מאז ומעולם למידה מגונה ביותר.

אמר הבעש"ט: "הרגשת מעלת עצמו, נחשבת בין החסידים לעבירה מדאורייתא". חסידים עבדו על עצמם כל ימי חייהם, שלא יהיה בהם חלילה שמץ של תחושת "ישות"!

יום חמישי כ"ג מנחם אב קָטָא אִידִיָאט? ביטול אִידִיָאט!

כולנו יודעות היטב מהי התוועדות. בהתוועדות יושבים חסידים יחד במטרה להתחזק בעבודת ה', בדרכי החסידות ובהתקשרות לרבי. מדברים, שרים ניגונים ואומרים "לחיים".

הרבי סיפר פעם על התוועדות שהתקיימה בעיירה קטנה ברוסיה לפני שנים רבות, וגררה אחריה מפגש קצת משעשע בין החסידים לשוטר המקומי. השוטר הגוי כמובן לא הבין בכלל מהי התוועדות, ועל מה מדברים בה החסידים.

וכך סיפר הרבי: (בתרגום חופשי)

"הקהל אוהב כשמפסיקים ומספרים סיפור. למה צריך תמיד לדבר על עניינים רציניים?

אספר סיפור:

בעיירה רוסית קטנה, שבו כמה חסידים מהתוועדות, שבה דובר על ביטול היש לאין. ממילא, כששבו מההתוועדות שניים או שלושה יחד, הם המשיכו לדבר על כך.

כיוון שזה היה בלילה - חסידים בהתוועדות לא צריכים להביט על השעון, על מה מורה השעון: האם ההתוועדות נמשכת כך וכך, או שמא חצי שעה יותר - ממילא, הם הלכו בזמנים שבהם אסור היה ללכת ברחוב; ובפרט בעיירה כזאת, שבה ישנו שוטר רוסי, הסבור שהוא בעל-הבית ובא-כוחו של הצאר בעיירה כולה. ואם אנשים שרים ברחוב ומדברים ברחוב בשפה שהוא אינו מבין כלל - מי יודע על מה הם מדברים, ועל מה ברצונם לשוחח.

ולכן, כשהוא פגש בהם, הוא צעק: "קָטָא אִידִיָאט?"
["קָטָא אִידִיָאט" ברוסית פירושו: מי הולך כאן?]

אחד מהשניים הבין מעט רוסית, אבל גם הוא לא היה דברן גדול ברוסית. הוא השיב לו: "ביטול אִיִּדְאָט!" ביטול הולך!

לתרגם "ביטול" לרוסית - הוא לא ידע, ואולי לא היה אכפת לו כלל שהשוטר אינו מבין.

להשיב הוא היה מוכרח, כי הוא רעד מפחד - דיבר עמו בא-כוחו של הצאר היושב בטרבורג, והשיחה הזו התנהלה בעיירה קטנה, ומי יודע מה הלה יכול לעשות לו אם ירגיז אותו... הוא היה מוכרח אפוא להשיב לו, אך הוא השיב לו בפשטות, כפי שהמציאות היא באמת; הוא השיב לו: "ביטול הולך!"

מה היה שמו של החסיד הזה? איננו יודעים. אבל תשובתו של החסיד היתה, שאין זה משנה כלל אם קוראים לו פרץ או זרח; לא פרץ או זרח הוא ההולך - 'ביטול' הולך!

כאן חייך הרבי, והמשיך:

הגוי לא ידע מהו "ביטול" וכו'. הוא שיער שמסתמא זוהי מין מלה של יהודים. הרי על יהודים אין קושיות: אם הם אינם מאמינים ב"אותו האיש" - כך חשב - הרי אין פלא שהם מדברים בצורה לא נורמלית... אבל כיוון שהוא קיבל תשובה, הוא הניח להם להמשיך ללכת.

וסיים הרבי:

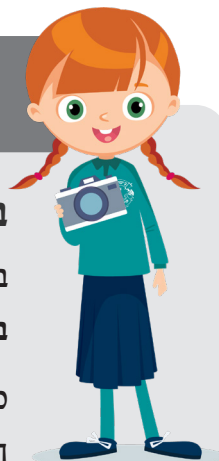
החסידים לא סיפרו סיפור זה כדי שיהיה לנו עוד סיפור, אלא זוהי הוראה עבורנו. עלינו להחדיר זאת אל תוך חיי היום יום שלנו.

מי הולך? ביטול הולך!

zoom in

ביטול היש לאין

בהתוועדות ההיא דובר על נושא עמוק בחסידות - בלשוננו של הרבי:
ביטול היש לאין.

כולנו יודעות שהעולם נברא "יש מאין". לפני שנברא העולם לא
היה כאן דבר, היה אֵין, ומן ה"אין" נברא "יש" - כל מה שיש, כל מה
שקיים.

כל מה שקיים בעולם, קיים רק מכוחו של הקב"ה שברא אותו. לעולם כולו אין
שום דבר מִשֵּׁל עצמו - הכל מה'. לכן, כל מי שנמצא בעולם צריך להתבטל לפני
הקב"ה. "להתבטל" - זה לדעת, לחשוב ולהרגיש: מי אני? מה אני? לא להתנפח
ולהתגאות ולומר: הכל שלי! הכל ממני! אלא להכיר בכך שכל מה שיש לנו ניתן
לנו מהשמים, וכידוע, לפני הקב"ה הכל נחשב כאין ואפס.

יום ראשון כ"ו אב מוציא מצה

אחד מהעילויים המפורסמים בעל כשרון גדול ועמקן נפלא, בא לליאזנא (לאדמו"ר הזקן) ושקד בלימוד החסידות. ובגודל כישרונותיו, רכש לו במשך זמן קצר ידיעה גדולה ורחבה בתורת החסידות.

ביחידות הראשונה שנכנס לרבינו הזקן שאל: "רבי, מה חסר לי?" ויענהו רבינו הזקן: "אין חסר לך מאומה, כי ירא אלוקים אתה ולמדן, רק צריך אתה להוציא את החמץ שהוא הישות וגסות הרוח, ולהכניס מצה שהוא ביטול."

כדי להבין לעומק מהו "ביטול" ומהי "ישות", עלינו לחזור אחורנית לחומש שמות - אל משה רבינו הנשלח על-ידי הקב"ה אל פרעה מלך מצרים.

משה אומר: "כה אָמַר ה'... שְׁלַח אֶת עַמִּי!" ופרעה משיב בחוצפה: "מִי ה' אֲשֶׁר אֲשַׁמְעֶנּוּ בְּקִלּוֹ לְשַׁלַּח אֶת יִשְׂרָאֵל? לֹא יָדַעְתִּי אֶת ה', וְגַם אֶת יִשְׂרָאֵל לֹא אֲשַׁלַּח."

פעם אחר פעם דוחה פרעה את דבריו של משה אליו. בעקשנות ובעזות-פנים הוא מסרב שוב ושוב לקיים את ציווי ה', למרות האזהרות החמורות שהוא שומע מפי משה (אמנם ה' הכביד את לבו, אבל זה היה רק אחר כך; בתחילה פרעה עצמו הוא שסירב לשלוח את בני ישראל). פרעה היה קָשָׁה עֵרֶף - "פרעה" אותיות "הָעֵרֶף".

העקשנות והחוצפה של פרעה נבעו מדבר אחד - פרעה היה סמל הרע והטומאה, ומה מאפיין את הטומאה יותר מכל? - "ישות".

וכך תיאר אותו הנביא יחזקאל: "פְּרַעַה מֶלֶךְ מִצְרַיִם הַתְנַיִם הַגְּדוֹל הָרֹבֵץ בְּתוֹךְ יִאֲרִיו אֲשֶׁר אָמַר לִי יִאֲרִי וְאֲנִי עֹשִׂיתִנִּי". כמו תנין גדול הרובץ בתוך היאור, ואומר: היאור הוא שלי, ואני עשיתי את עצמי...

אין "ישות" גדולה ומכוערת מזו!

פרעה הטמא לא הסכים בשום פנים ואופן להתבטל לקב"ה, ולכן הוא סירב להכיר בה' - "לא ידעתי את ה'".

מול פרעה עומד - להבדיל אלף אלפי הבדלות - משה רבינו.

משה רבינו היה בטל לקב"ה באופן מוחלט: "ונחנו מה" - אמר משה רבינו - מי אני? מה אני?

חישבו על כך: אדון הנביאים שלא קם עוד כמוהו, מקבל התורה מסיני - למשה היו כל הסיבות שבעולם להתנשא ולהתגאות, לא כן? ואף-על-פי-כן "הָאִישׁ מֹשֶׁה עֲנִיו מְאֹד מְכַל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה". איך?

דווקא בגלל קדושתו העצומה היה משה רבינו בטל כל-כך. זה הכלל שלימד אותנו רבינו הזקן בספר התניא - כל מה ששייך לצד הקדושה בטל לפני אורו האין-סופי של הקב"ה.

אנו אוכלים חמץ או מצה?

ואנחנו, איפה אנחנו? למי אנחנו דומים - למשה רבינו, או חלילה לפרעה?

בחסידות מוסבר, ששני הצדדים הללו קיימים בתוך כל אחד מאתנו: הנפש האלוקית והיצר הטוב הם מצד הקדושה, ולכן הם מרגישים ביטול מוחלט לה'; ואלו הנפש הבהמית, היצר הרע - הם שייכים ל"סטרא אחרא", ולכן התחושה שלהם היא "ישות".

הנפש הבהמית היא "חמץ", ואילו הנפש האלוקית היא "מצה".

בחמץ - מתנשאת העיסה, ואילו במצה נשארת העיסה כמות שהיא. ומשמעות הדבר ברוחניות: חמץ - ישות והתנשאות. מצה - ביטול.

ובכן, אנחנו - יש בנו גם חמץ וגם מצה, כמו שאומרים ב"מה נשתנה": "אנו אוכלים חמץ או מצה", וכפי שפירש הרבי הרש"ב:

שבכל הלילות אנו אוכלים חמץ או מצה... העבודה היא [גם] מצד נפש האלקית, מצה, ביטול, ו[גם] מצד נפש הבהמית, חמץ, ישות.

העבודה שלנו היא, שיהיה בנו קצת יותר "ביטול", וקצת פחות "ישות";

קצת יותר "מצה", וקצת פחות "חמץ".

zoom in

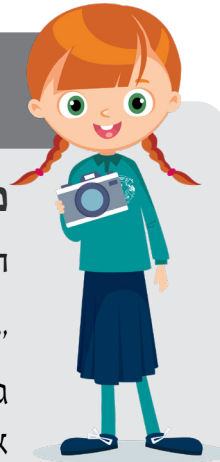
משה רבינו

הרבי הרי"צ כותב על מעלת הביטול של משה רבינו:

"[אף-על-פי] שידע משה את הטוב שלו, ואשר הוא גבוה במעלה מכל אדם, ומכל מקום היה עניו מכל אדם, מפני שידע אשר כל ענייני מעלותיו, אשר בהם הוא גבוה במעלה ומדריגה מכל אדם, **הוא מה**

שניתן לו מלמעלה.

וחשב שאילו היו אלו הכוחות אצל אחר, היה גם כן במעלה ומדריגה זו. ואפשר [=ואולי] אחר, אם היו לו כוחות אלו, היה מגלה את הכוחות יותר. **ומשום זה היה עניו מכל.**"

יום שני כ"ז מנחם אב אני!?

מסופר על תלמידו של המגיד ממעזריטש - רבי אהרן הגדול מקרלין:

פעם אחת חזר לביתו אחד מתלמידי המגיד ממעזריטש. בדרך עבר את העיר קרלין, והשתוקק מאוד לראות את ידידו וחברו הצדיק ר' אהרן.

הדבר היה באישון לילה, בחוץ שררו חושך ואפילה, אך מביתו של ר' אהרן בקע אור. הוא ניגש אל החלון, נקש בחזקה וקרא בקול: "אהרן, אהרן, פתח לי את הדלת".

רבי אהרן ישב ליד השולחן שקוע בלימודיו. בשמעו את הדפיקות שאל: מי שם? "אנכי", ענה האיש שעמד בחוץ, בהיותו בטוח שיכיר קולו, אך רבי אהרן שתק ולא פתח את הדלת.

כאשר האלמוני שב מספר פעמים לדפוק על הדלת ולא נענה, צעק שוב: "אהרן! למה אינך פותח הדלת?" השיב ר' אהרן: "מי הוא זה שיכול לומר אנכי? רק הקב"ה בעצמו יכול לומר 'אנכי', ואפס זולתו..." אז הבין האלמוני שעמד בחוץ את כוונתו של ר' אהרן, וחשב בליבו: "אם כן, כנראה, לא למדתי עדיין כלום...", וחזר על עקבותיו למעזריטש.

ובשם גדולי החסידות מובא פירוש ייחודי על הפסוק (מדברי משה רבינו) "אנכי עומד בין ה' וביניכם":

"אנכי" - העובדה שהאדם אומר "אנכי" ומחזיק את עצמו כבעל מעלה, "עומד בין ה' וביניכם" - היא זו שמבדילה וחוצצת בין האדם ובין הקב"ה.

"ישות" בין אדם לחברו

ולא רק "בין ה' וביניכם" מפרידה ה"ישות", אלא גם בין אדם לחברו, כפי שמאריך הרבי הריי"צ באחד ממאמריו:

מי שהוא בישות וגסות... שמרגיש את עצמו לאיזה מציאות דבר-מה, ומשום זה הוא יקר בעיני עצמו; והרגש זה, מה שמרגיש את עצמו ומחשב את עצמו לדבר חשוב ואיש המעלה, הוא מקור לכל מיני רע, רחמנא ליצלן, ולמידות רעות...

אהבת עצמו גורמת פירוד הלבבות, שאינו יכול לסבול את זולתו, וחושב שכל מה שהזולת אומר או עושה, הוא בשביל להתנגד אליו.

על כך מביא הרבי הריי"צ את הסיפור הבא:

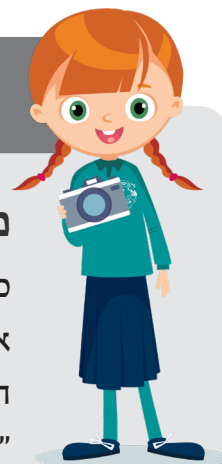
פעם בא לאדמו"ר ה'צמח-צדק' אחד החסידים, שהיה בר דעת גדול ב"השכלה" [ידען בתורת החסידות] ואמר לו: "רבי, דורכים עלי בבית-המדרש. כל מה שאני אומר אינו מוצא חן בעיניהם, ואינם מתייחסים אלי כראוי לי, ועושים כמעט הפוך מדעתי".

השיב לו הרבי: "אתה מתפרס בכל בית המדרש, ולכן, בכל מקום שהזולת דורך, הוא דורך עליך..."

zoom in

מציאות

כתוב "יעזוב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו". "און" הוא מלשון און (בחולם), שפירושו כוח ועוז... צריך האיש און, כלומר איש החזק בדעת עצמו, לעזוב מחשבותיו. ולא יאמר: "אֵיךְ זָאג אַזוי", "אֵיךְ הָאָלֶט אַזוי" [= "אני אומר כך", "אני סבור כך"], כי כל "אֵיךְ" ו"מציאות" הוא מקור הרע וגורם פירוד לבבות.

יום שלישי כ"ח מנחם אב ניסיון העקידה

בשבת פרשת בהעלותך תשכ"ז התוועד הרבי ב-770. הרבי האריך לדבר על "ביטול", ובין הדברים חזר על סיפור שהשמיע הרבי הרי"צ בשנת תרצ"ו - סיפור המראה לנו, כיצד יהודי שיש לו ביטול ניצל מכעס ומפירוד לבבות:

פעם ישב הבעש"ט עם כל החבריא שלו בסעודת ראש חודש, והיה מעט רציני ומכונס בעצמו. התלמידים ידעו כבר מהם הדרכים לעורר שמחה אצל הבעש"ט, ועשו כל זאת, ולא הועיל... והיו התלמידים בצער מזה.

פתאום בא כפרי אחד, ר' דוד שמו, ותכף כשנכנס נתמלא הבעש"ט שמחה וקרבו ביותר, ונתן לו מקום לשבת... הבעש"ט הרגיש בפליאתם של החסידים... ולאחר שהלך, סיפר להם על ר' דוד:

"ר' דוד היה עני ופרנסתו באה לו בדוחק, אך קיבץ פרוטה לפרוטה כדי לקנות לחג הסוכות אתרוג מהודר, עד שאסף הסכום ונסע לעיר וקנה אתרוג מהודר ביותר, והיה בשמחה גדולה..."

זוגתו היתה מרת נפש, וכאשר ראתה כי הוציא מעות על אתרוג ובזה הוא שמח, ומצבם הדחוק של בני ביתו אינו נוגע לו, מרוב מרירות שברה את הפיטם של האתרוג!

בראותו זאת לא כעס, רק אמר: "היא צודקת. מסתמא אינני ראוי לכך. איך מגיע לאיש פשוט כמוני אתרוג מהודר כזה...?"

המשיך הרבי:

המשך הסיפור מלמדנו את גודל עוניו של ר' דוד:

הוא נאלץ להשתתף באתרוג הקהל, אבל לא היה לו כסף אפילו כדי להשתתף באתרוג... הוא נטל כלי מביתו ומשכן אותו אצל ערל. את הכסף שקיבל מסר לקהל עבור האתרוג.

כאן אנו רואים כמה גדול היה עוניו - לא היה לו אפילו הסכום הקטן הנדרש כדי להשתתף באתרוג הקהל!

וסיים הבעש"ט, ש"ניסיון כזה לא היה מאז ניסיון העקדה - ור' דוד עמד בו!"

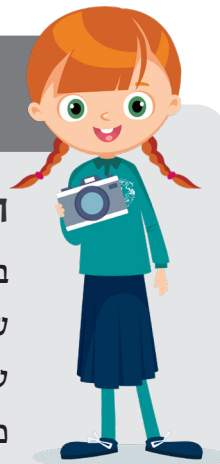
מניין שאב ר' דוד את הכוח? הסביר הרבי: מפני שהיה בביטול.

הביטול של ר' דוד היה כה גדול, עד שאפילו כשפסלו את האתרוג שלו - הוא לא כעס, אלא חשב בפשטות שאינו ראוי לאתרוג כה מהודר... זהו עניין הביטול!

zoom in

הביטול מבטל את הכעס

בחסידות מבואר: מי שהנו בביטול לה, לעולם אינו כועס על מה שאמרו לו או עשו לו אחרים. הוא יודע שכל מה שנעשה לו נגזר עליו מלמעלה, ומי שפגע בו היה רק שליחו של הקב"ה, ואם כן, על מה יש לכעוס?

אמרו רז"ל: "כל הכועס כאילו עובד עבודת כוכבים ומזלות". והטעם מובן ליודעי בינה, לפי שבעת כעסו נסתלקה ממנו האמונה; כי אילו היה מאמין שמאת ה' היתה זאת לו - לא היה בכעס כלל.

יום רביעי כ"ט מנחם אב הריני מוחל

"הריני מוחל לכל מי שהכעיס והקניט אותי" - חסידים היו עובדים על עצמם במיוחד להגיע לידי ביטול זה. ידועים סיפורים על חסידים, שגם כשאחרים פגעו בכבודם, קיבלו את התוכחה באהבה וללא טינה וכעס.

את הסיפור הבא סיפר הרב שבתאי סלבטיצקי:

כשלמדנו בישיבה בכפר חב"ד, ר' מענדל פוטרפס היה עבורנו דוגמא לאדם שמחשיב את עצמו לאין ואפס, אדם שנמצא בביטול מוחלט.

זכורני, שכאשר הגיע ר' מענדל לכפר חב"ד, הוא הגיע תחילה ללא אשתו, ולא רצה לישון לבד. והיה אז הסדר, שכל לילה הלכו בחורים לישון אצלו. פעם אחת הלכנו, בחור אחד ואני, לישון בביתו. כשהתקרבה השעה אחת עשרה בלילה הוא הסתכל על השעון ואמר: "נו עכשיו הזמן לקרוא קריאת שמע על המיטה", הוא ישן בחדר אחד ואנו בחדר שני כשדלת מפרידה בין החדרים. והנה ב- 2:00 בלילה התעוררתי, ואני שומע קול בכי. בתחילה לא ידעתי מיהו הבוכה אך כשהסתכלתי דרך חור המנעול שבדלת ראיתי את ר' מענדל יושב עם הסידור, נשען על ידו ובוכה... הקשבתי, ואני שומע שהוא מחזיק בתחילת קריאת שמע שעל המיטה, הוא אומר "הריני מוחל..." ובוכה... שוב פעם מתחיל "הריני מוחל..." ושוב בוכה. הערתי את החבר שלי, ואמרתי לו "בא וראה איך חסיד אומר קריאת שמע על המיטה". והבטנו בו ביחד, בשקט כדי שלא ירגיש. חשבנו לעצמנו, מה כבר אפשר לבכות ב"הריני מוחל לכל מי שהכעיס והקניט אותי", אם פגעת במישהו בהחלט יש על מה לבכות, אך אם אני מוחל למישהו - על מה יש לבכות?

לאחר זמן, ר' מענדל התוועד ואמר הרבה לחיים. גם הבחור השני שהיה איתי אמר קצת לחיים ובסוף ההתוועדות הוא פונה לר' מענדל ושואל אותו: "מה צריך לכוון כאשר אומרים 'הריני מוחל לכל מי שהכעיס...'?" ר' מענדל הביט בו בפליאה והסביר לו במילים פשוטות את העניין. "אם כך" שאל הבחור "למה בוכים כאשר אומרים מילים אלו." ר' מענדל הביט בו במבט חריף ואמר לו: "אתה מביט במקומות שלא צריך להביט... אבל אחרי שמביטים רוצים להבין... שב", אמר לו ר' מענדל: **"אם אני מרגיש שאני צריך למחול למישהו, סימן ש'אני' זה איזה שהוא 'מציאות' שצריך למחול. שיש בי 'אני ואפסי עוד' - ועל זה החשבון נפש: מי אני ומה אני שצריך למחול למישהו..."**

זה היה בשבילנו דוגמא של חסיד אמיתי, שמחשיב את עצמו לאין ואפס, ולא מבין כיצד מבקשים ממנו למחול למי שפגע בו.

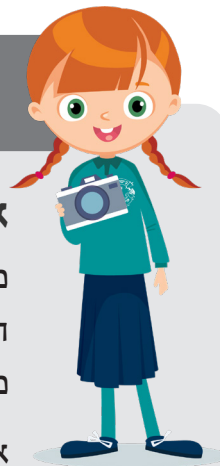
zoom in

אין ואפס

מסופר בגמרא על רבי חנינא שאף שמסר נפשו בלימוד תורה עדיין חשש שמא לא יזכה לחיי עולם הבא. וענה לו רבי יוסי שבזכות מצוות הצדקה יזכה לחיי עולם הבא.

אדמו"ר הזקן שואל מדוע לא מספיק מסירות הנפש שלו? למה היה צריך את מצוות "הצדקה"?

ועונה: נוחלי העולם הבא הם אלה המסורים בכל לבם לה' לבדו; אולם, יכול אדם ללמוד תורה - ואפילו למסור את נפשו על התורה! - לא מפני שהוא בטל לה', אלא משום שהוא אוהב בטבעו ללמוד ולהחכים. כי - מלמד אותנו אדמו"ר הזקן - יש אנשים שאוהבים ללמוד, עבורם זהו העונג וההנאה הגדולים ביותר, הם מתמסרים לכך בכל לבם ולשם כך הם מוכנים לוותר על כל דבר: הפילוסופים מהאומות הקדמונים שהיו שרים גדולים, לא יחסר להם כל מעדני עולם, היו

עוזבים כל תענוגים ועוסקים בכל לבבם ותשוקת נפשם בלימוד החכמות כל היום... ותערב לנפשו ותתענג בהם כל כך. (ברור הם לא עושים זאת לשם שמים, נכון?) כך חשש גם רבי חנינא, שמסירת נפשו על התורה היא מרוב אהבת החכמה, ואין זו מסירת נפש אמיתית על קידוש ה'.

לכן, דווקא ממצוות הצדקה של רבי חנינא, **שהיא ההיפך מטבעו** - לומדים שמסירות הנפש שלו אכן הייתה אמיתית, ולא רק משום שאהב ללמוד.

אנשים האוהבים ללמוד מטבעם בדרך כלל אוהבים לשקוע בספרים ולהתנתק מהסביבה, ובוודאי אינם נוהגים לפזר את ממונם לאחרים. ואם רבי חנינא מפזר כך את ממונו לאחרים - דבר המנוגד לטבע שלו - הוא זאת רק כי מפני שזה רצון ה', סימן הוא שהתמסרותו ללימוד התורה אינה בגלל האהבה האישית שלו ללימוד ולחכמה, אלא למען שמו יתברך. ואם כן, עתה נודע שבלבו "ביטול" לה', ולא "ישות"...

יום חמישי ל' מנחם אב מעשה ברגל

אצל חסידים, כמובן מאליו, מושג הביטול בא היטב לידי ביטוי גם בהתקשרות לרבי. להיות חסיד פירושו - להיות בטל לחלוטין לרבי ולהוראותיו ללא שום פקפוק!

החסיד המפורסם הרב מרדכי מענטליק ע"ה, היה בטל לרבי "כעבדא קמיה מריה" (=כעבד בפני רבו) כפשוטו, ללא כל גוזמא או מליצה.

בעת ההתוועדויות היה עומד בסמוך למקום הרבי מתוך ביטול מוחלט, ללא שום תזוזה. גם בעת ששרו ניגונים והקהל כולו "קפץ" משמחה והתרגשות, הוא לא זע ממקומו ונותר על עמדו מתוך רגש של ביטול מוחלט.

מתוקף תפקידו כ"שר המשקים" של הרבי, הוא מזג לרבי עוד ועוד "לחיים", ככל שהרבי ביקש ממנו. הדבר לא מצא חן בעיני כמה מזקני החסידים, שחששו לבריאותו של הרבי. אך הוא בשלו: "הרבי הורה ועלי לציית".

בהתוועדות פורים תשח"י היה רב מענטליק "בגילופין", אך הוא נשאר על עמדו ללא ניע, באותה תנועה. אך יצא הרבי מן המקום - והרב מענטליק התמוטט ונפל ארצה!

התברר שהרב מענטליק למעשה לא היה מסוגל כלל לעמוד על רגליו, אך בגלל גודל ההתבטלות שלו לרבי - לא נע ולא זע, למרות מצבו, עד שיצא הרבי מן המקום.

הרבי הוא "ראש בני ישראל", כפי שמבאר רבינו הזקן בתניא:

"בכל דור ודור יש ראשי אלפי ישראל שנשמותיהם הם בחינת ראש ומוח לגבי נשמות ההמון ועמי הארץ."

והרי דבר פשוט הוא, שהגוף צריך להיות בטל לראש!

וכדברי הרבי:

"עניין הקבלת-עול מודגש ביותר בהיחס של חסיד אל הרבי - כי, בידעו שהוא אינו אלא "רגל", והרבי הוא ה"ראש", הרי הוא מתמסר לגמרי אל הרבי."

לקב"ה יש המון מלאכים, הם עושים בדיוק מה שהקב"ה רוצה בלי לחשוב פעמיים, אין להם רצון משל עצמם הם בטלים לרצונו של הקב"ה.

בבריאת העולם התחשק לקב"ה משהו אחר. "נתאוהה הקב"ה לעשות לו דירה בתחתונים", הקב"ה רוצה לעשות לו דירה כאן למטה בעולם גשמי וחומרי, אז הוא החליט לברוא עולם מבולבל של טוב ורע, עולם שבור ומנותץ ולהפוך אותו ליצירת אמנות. כי יופי אמיתי מגיע כשהוא צומח מתוך הכיעור.

אך הקב"ה לא רצה שאלה שיבנו לו דירה בעולם הזה יהיו מליוני המלאכים שיש לו, מלאכים הם כמו רובוטים עושים בדיוק בדיוק מה שהקב"ה רוצה. הקב"ה חיפש כאלה שיבחרו לעשות לו דירה, כאלה שיוכלו לבחור בין הרס לבניה, בין רע לטוב. זה כרוך בסיכון כי אנחנו הנבראים יכולים להרוס במקום לבנות, אבל זה מה שהקב"ה רצה! אנשים בעלי בחירה ולא רובוטים. אלו שיילחמו בכוחות הסטרא אחרא.

zoom in

בעולם הזה טוב ורע משמשים בערבוביה. כדי שאנחנו נבחר! נבחר בטוב!

אמנם זה קשה, כי בתוכנו פנימה אנחנו במלחמה תמידית בין הטוב לרע. אבל בשביל זה אנחנו כאן.

לבחור בטוב! ובחרת בחיים!

יום ראשון ג' אלול מדוע היסה כלב את המרגלים?

פעם נכנס ליחידות אל כ"ק אדמו"ר מהר"ש קבלן שבמשך שנים התגורר לבדו בפטרבורג, בגלל בעיות של שלום בית, עד שקרוביו שכנעוהו לשוב לביתו, ובדרכו לביתו נסע ליובאוויטש לקבל ברכתו של הרבי המהר"ש.

בדרך אגב סיפר לרבי שיש לו הצעה במסחרו מאחד הגנרלים שבפטרבורג, ולאחרי שישב לביתו, וישכון שלום, יסע לפטרבורג לגמור את העסקה. אמר לו הרבי המהר"ש: "סע מיד לפטרבורג וסיים את העסקה, ואחר כך תשוב לביתך." תמה הקבלן על דברי הרבי: היתכן, שבהיותו בדרכו לחזור לביתו לאחר היעדרות של כמה שנים, יזרזו הרבי לשוב על עקבותיו כדי לסיים העסקה?... מה פשר המהירות?!... ולאחר שהרבי חזר על דבריו, אמר לרבי: "כדברי הרבי כן אעשה, אבל, אולי יאמר לי הרבי הטעם?"

השיב לו הרבי: "אילו היית יודע הטעם, היית בעצמך רבי..."

כשהגיע הקבלן לפטרבורג פגש את הגנרל בצאתו מביתו לנסיעה מחוץ למדינה למשך זמן ארוך, ומיד עלה עם הגנרל לביתו וסיימו את העסקה. שלאחרי זמן נתעשר הקבלן ממנה מאוד. אז הבין את הטעם שהרבי מיהרו וזירזו כל כך, שכן, אילו היה מגיע כמה רגעים לאחר מכן היה מפספס את הגנרל ביציאתו מביתו ומפסיד את כל העסקה.

ולכאורה אינו מובן: מה היה אכפת לאדמו"ר המהר"ש לומר לו מה הטעם לכך שמזרזו לנסוע לפטרבורג לגמור את העסקה?

והביאור בזה - כאמור: גם בעניינים המובנים בשכל, קיום דברי הרבי צריך להיות מתוך ביטול, ולכן לא רצה הרבי לומר לו את הטעם, כדי שיקיים את דבריו מתוך ביטול.

מספר חודשים לאחר הסתלקות הרבי הרי"צ, בהתוועדות פרשת שלח תש"י, אמר הרבי דברים בעניין הזה:

הרבי פתח בשאלה ידועה:

"בפרשת השבוע מסופר אודות שליחות המרגלים -
"וישלח אותם משה לתור את ארץ כנען", "ויעלו ויתורו
את הארץ", "וישובו מתור הארץ... ויספרו" וגו', וכשגמרו
המרגלים סיפורם זה - "ויהס כלב" (ורק לאחר דברי כלב
אמרו "לא נוכל לעלות גו' ויוציאו דבת הארץ גו'").

וצריך להבין - מדוע הוצרך כלב להשתיקם, "ויהס כלב"?
הלא דברי המרגלים לא היו אלא תשובות - כפי האמת -
על שאלותיו של משה בשליחותם לתור את הארץ.

הפכו את הסדר

והסביר הרבי:

"חטא המרגלים היה בכך שבדברי תשובתם עירבו הם
את שכלם ושינו את סדר הדברים שאמר להם משה:
משה ציווה אותם לראות תחילה את העם "החזק הוא
הרפה" ואחר כך את הארץ "השמנה היא אם רזה",
ובדברי תשובתם שינו את הסדר והקדימו "ארץ זבת
חלב ודבש היא" ואחר כך "עז העם היושב בארץ".

וההבדל בין שני סדרים אלו:

שליחותו של משה היא - בתחילה אודות המלחמה והכיבוש, ואחר כך אודות
הרווח והשכר, כי העיקר היה אצלו קיום רצון ה' לכיבוש המלחמה. ולא עוד אלא
שהקדים "החזק" ל"הרפה" - כי, השליחות לכיבוש הארץ היא בכל האופנים, גם
אם צריכים מלחמה כבדה, ולכן השליחות היא גם אם האויב הוא "חזק".

אך המרגלים שינו את הסדר, ואמרו בסדר שהבינו בשכלם - תחילה אודות השכר
"זבת חלב ודבש", ואחר כך אודות המלחמה והכיבוש, "עז העם היושב בארץ".
העיקר אצלם היה השכר, ומזה באו לחשב חשבונות בנוגע לעבודת המלחמה
והכיבוש - שעבודה קלה ("הרפה") כדאית היא בשביל שכר זה, ועבודה קשה יותר
("החזק") אינה כדאית, ומכאן אפשר לטעות ולחשוב שאם עבודה קשה היא, אי
אפשר לעשותה, כפי שאמרו אחר-כך: "לא נוכל לעלות".

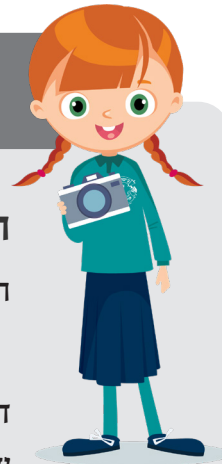
והרבי סיים בהוראה לכל אחד ואחד:

"...לא לערב את השכל ולעשות איזה שינוי, אפילו שינוי הסדר בלבד, בדברי הרבי,

כ"ק מו"ח אדמו"ר, גם כשנדמה לו שעל-ידי שינוי זה יצליח יותר בשליחותו, כי, בשינוי קצת מדברי הרב, אפשר לטעות בדומה לטעות המרגלים. ולכן, התנאי העיקרי במילוי השליחות הוא שמירת דברי הרבי ללא שינוי, וללא עירוב השכל, מתוך קבלת עול דווקא.

zoom in

חיוב השכל

הוסיף הרבי באותה השיחה

"קיום דברי הרבי אינו מצד חיוב השכל, אלא מצד הביטול, וגם דברים המובנים בשכל יש לקיימם באותו אופן שמקיימים דברים שאינם מובנים בשכל."

יום שני ד' אלול דוגמא אישית

מידת ה'ישות' קובעת את דרגתו של האדם.

ככל שהוא מתבטל יותר ופחות חש את עצמו ל'יש', כן הוא ניצב בדרגה גבוהה יותר. מעלתו של הצדיק, שהוא בטל ביותר לקב"ה. הצדיק אין לו הרגשה של 'ישות'-אישית; הוא בטל לחלוטין לרצונו של הקב"ה, כדברי המשנה: "בטל רצונך מפני רצונו", או ברמה גבוהה יותר: "עשה רצונך כרצונו".

יהודים מוכנים לציית ללא הרהור לדבריו של צדיק, כי הם מאמינים שאין הוא אומר את מה שהוא עצמו רוצה, אלא את מה שהתורה רוצה, מה שהקב"ה רוצה.

השבח הגדול ביותר שנאמר על משה-רבינו עם פטירתו מבטא נקודה זו של התבטלות: "וימת שם משה עבד ה'". הקב"ה מראה לעם ישראל שדווקא משה רבינו, המנהיג שלהם, זה שהוציאם ממצרים, והיה מנהיגם במדבר, זה שהראה להם כל כך הרבה אותות ומופתים - היכן נמדדת הגדלות שלו? דווקא בביטול! שהיה עבד ה' בחייו וגם במותו. לכאורה נראה לנו כמה כוחו היה גדול בכל ההנהגה, באותו ובמופתים הרבים. אבל הגדולה האמיתית הייתה ההתבטלות וזהו הציר המרכזי שסביבו נבנית הקדושה.

מפסוק זה אנו למדוד מהו הבסיס לעבודת ה' וכדי לעלות גבוה בדרגות האדם אנחנו צריכות ללמוד ממשה רבינו ומהנשיא שבדור מהו ביטול.

ביטול למשה שבדור

את הסיפור הבא, סיפור על אישה בת דורנו סיפרה השליחה חיה טלדון מגורג' טאון:

יצא לי להשתתף בהתוועדות טלפונית של שליחות, כשביקשתי מהמארגנת - השליחה חני גייסינסקי לומר דבר תורה, מיד השיבה לי 'הן'.

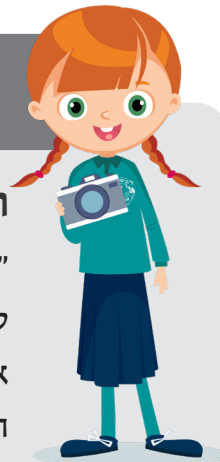
לאחר מכן בהתוועדות היא ספרה: "את חושבת שסתם

כך מיד אמרתי לך כן? כשהייתי בת ארבע עברתי עם ההורים שלי ליד הרבי. הרבי הושיט לי מטבע לצדקה, ואני אמרתי לרבי - 'אני לא צריכה כסף, ההורים שלי עובדים'... - הרבי אמר שייתן לי בעבור שאומר קריאת שמע על המיטה, והתרציתי. כשהושיט לי הרבי את המטבע, אמר "פעם הבאה כשאני אומר לך משהו, תעשי בלי להתווכח..."

מאז, מסיימת חני גייסינסקי, "כל מה שקשור לרבי אני עושה מיד וללא שאלות!"

zoom in

תפקיד מיוחד מנשיא הדור

"נשיא אמיתי אינו רק דואג לטובת הציבור והכלל, אלא הוא "בורר לכל אחד ואחד חלק הגון", הנשיא "מכניס" את עצמו במצבו של איש פרטי זה, מעריך תכונותיו וכו', ובורר חלק שהוא הגון אליו, היינו לא רק מה שהוא "הגון" בכלל, אלא שהוא הגון בשבילו. וכן הוא גם כאשר נשיא אמיתי מטיל על אדם תפקיד מיוחד, אין זה רק בשביל טובת הכלל (כדי שימולא התפקיד שהטיל הקב"ה על כלל מסוים זה), אלא זוהי גם טובתו הפרטית."

השליחות שהרבי הטיל על כל אחד ואחת מאיתנו - זה לא רק בשביל שהעולם יהיה יותר טוב, אלא זו גם טובתנו האישית, הרבי בחר לכל אחד את התפקיד שמתאים לו - ורק לו. כל אחת קיבלה את המשבצת שלה, שם עליה לעמול ולטפח, להצמיח ולהפריח - להכין את סביבתה להשכנת השכינה.

משובצת

וואו, איזה מסע עברנו יחד!

אז זהו? נגמר?

האמת היא שלא... עכשיו מתחילה העבודה האמיתית,

לקחת את כל מה שלמדנו בקעמפ ולהוריד לפועל, למעשים,
לחיי היום יום שלנו.

תמיד נזכור לעשות רצון ה' - אלא מה אני רוצה אל מה ה' רוצה ממני.

לא לחשוב מה ייצא לי מזה - אלא מה תפקידי בעולם.

להקטין את עצמי, לדעת את מקומי.

מי אני בכלל? בסך הכל משבצת...

שמגויסת

לתכלית הבריאה:

לעשות לה' יתברך פה דירה!

קטונתי.

ביטול במשבצת

טו ברינג משיח

פרק החידון

ברוכה הבאה לפרק החידון!

והשנה, מיוחד במינו...!

השנה, זה קורה

לא, החודש זה קורה!

לא! השבוע זה קורה...!

לא ולא, ה-יום זה קורה!

לא...!

ה-ר-ג-ע זה קורה!

חיילת גן ישראל יקרה, בכוחך וביכולתך ש-הרגע זה יקרה!

ביכולתך להביא עוד היום לגאולה האמתית והשלימה

בידיך הדבר! את יכולה להכריע את הכף לגאולה!

"הדרך הישרה והקלה להביא לימות המשיח... היא לימוד ענייני משיח וגאולה"

אין זמן מתאים יותר מהתקופה הנוכחית להתחזק בקיום ההוראה של הרבי בלימוד ענייני משיח וגאולה,

לחדד את האמונה והציפייה הגדולה לביאת משיח במהרה!

חידון גן ישראל ה'תש"פ יוצא לדרך!!

רגע,

אל תיבהלי ותגידי לעצמך - "חידון? אמהל'ה, אני לא שותפה!",

כי השנה החידון במתכונת קצת שונה! ולא רק כי הוא בזום...!)

השנה בחידון כל אחת שותפה!

"חברותא לגאולה", ברוכה הבאה:

תחרות בין סיירות, סיירת זוכה

והגרלה בין בנות הסיירת על מטבע שניתנה מידו הקדושה של הרבי!

לפניך קובץ לימוד מרתק בענייני משיח וגאולה שיכין אותך ויגלה לך קצת מרזי הגאולה!

לומדים בחברותא עם חברה לסיירת, מדווחים בקישור על כל פרק שלמדתן, זוכים בפרסים

ומגדילים את סיכויי הסיירת שלכן לנצח במקום הראשון בחידון!

והעיקר, גורמות נחת לרבי ופועלות שהרגע הבא - יהיה כבר בגאולה האמיתית והשלימה!

פרטים נוספים בקשר לחידון ולאופני הדיווח תקבלנה במהלך הקעמפ בעזרת ה'.

אז אני כבר קבעתי חברותא ללימוד, ומה איתך?

תוכן

חלק א': לישועתך קיווינו כל היום!

פרק ראשון:

35 אנו רוצים משיח עכשיו!

פרק שני:

41 הגאולה - לא מה שחשבתן...

פרק שלישי:

47 "מיד הם נגאלים" - הישורת האחרונה

חלק ב': מה יהיה כשמשיח יבוא?

פרק ראשון:

52 ייעודי הגאולה - ממש או משל?

פרק שני:

55 שתי תקופות בגאולה

פרק שלישי:

58 "ימות המשיח" ו"תחיית המתים" - מה ההבדל?

פרק רביעי:

61 אלוקות בגילוי

פרק חמישי:

63 מצוות בגאולה

חלק א':

לישועתך קיווינו כל היום!

פרק ראשון:

אנו רוצים משיח עכשיו!

כמה פעמים ביום אנחנו מתפללים לגאולה • ועל מה 'מתווכחים' כנסת ישראל והקדוש ברוך הוא

"ווי וואנט משיח נאו!"

"ווי וואנט משיח נאו! ווי וואנט משיח נאו!..." כולנו מכירות את ה'סיסמה' הזו. כולנו ודאי ראינו כמה וכמה פעמים קטעי וידיאו מכינוסים של ילדי "צבאות השם" אצל הרבי. כל הילדים שרים בקול אחד בניגון חוזר, שוב, ושוב, ושוב "אנו רוצים משיח עכשיו! ווי וואנט משיח נאו!" אנחנו רואות את הרבי עומד על בימת התפילה, ומעודד את הילדים בכל הכוח. הוא מניף את הידיים בתנועות נמרצות ומחיאיות כפיים חזקות ומהירות, והקצב הולך ומתגבר. סוחף את הכול! השירה הופכת לקריאות קצובות, והיא נשמעת כמעט כמו המנון צבאי. כן, זה ה'המנון' של צבאות השם.

אם נעצור רגע ונחשוב על זה, ננסה לגלות מה המשמעות של ה'המנון' - נבין שזו לא סתם סיסמה. זו בקשה. זו דרישה. זו זעקה. אנחנו מבקשים מהקדוש ברוך הוא: אנו רוצים משיח עכשיו! הבא לנו כבר את הגאולה!

אתן בטח כבר יודעות שאת הצבא המיוחד הזה, שחייליו הם חיילי הקדוש ברוך הוא - הקים המצביא הגדול, הרבי. והוא זה שבחר כ'סיסמת הקרב' את "אנו רוצים משיח עכשיו". הרבי הוא זה שהחדיר בנו וחינך אותנו לא לשקוט על השמרים, אלא לקום ולצעוק, לבקש ולדרוש את הגאולה.

שלוש פעמים בכל יום

הנה קצת היסטוריה, שיכולה ללמד אותנו המון על מה שמאחורי הבקשה שאנחנו לא מפסיקים לחזור עליה:

בתחילה, כשהרבי טבע את האמרה ותבע מהחסידיים "לדרוש מהקדוש ברוך הוא את הגאולה", זה היה נשמע די מהפכני. ממש לקום ולהזדעק על המצב הנורא של הגלות ולא להשלים אתו! היו כאלו שטענו שאמירה כזו היא 'חצופה' ו'מתחכמת', חלילה. הם טענו שצריך להרים ידיים ולחכות בשקט עד שתבוא הגאולה.

אבל הרבי לא הסכים לטעות הנוראית הזו. הוא דיבר בתקיפות והסביר שחובה על כל יהודי לקום, להתייצב ולזעוק "עד מתי?!". בשום פנים ואופן לא לשתוק ולהמתין!

ובאשר לטענות שהושמעו - הרבי הסביר שהחובה לתבוע את ביאת הגאולה היא לא חידוש שלו בכלל. כבר בתהילים אפשר למצוא בקשה כזו: "אלקים, אל דמי לך; אל תחרש ואל תשקוט". גם כאן, עולה הזעקה והבקשה מהקדוש ברוך הוא לעשות סוף למצב הלא טוב ששורר בעולם.

למעשה, אנחנו חוזרות על הבקשה-דרישה הזו כל יום, בתפילת שמונה עשרה. ולא רק פעם אחת, אלא שלוש פעמים ביום!

הנה דבריו של הרבי:

"לאחרונה הנני מדגיש ומכריז שביאת משיח צדקנו צריכה להיות היום, "משיח נאו". ישנם כאלו שבאים בטענות אודות עניין זה - ואשרי חלקי שזכיתי שהטענה נגדי היא על זה שהנני מדבר אודות ביאת משיח צדקנו מיד! - באמרם שאין לדחוק את הקץ. והתשובה לדבר: אין זה חידוש שלי. כל יהודי אומר בתפלת שמונה עשרה "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", ולאחרי זה מסיימים "כי לישועתך קיוונו כל היום", ולאחרי כמה שעות בלבד, בתפילת המנחה, אומרים שוב "כי לישועתך קיוונו כל היום..."!

אולי נחכה עוד קצת?

חושבות שכאן הסתיים הסיפור? טעות בידכן... גם אחרי דבריו הברורים של הרבי, היו כאלו שמצאו תירוצים וניסו לדחות את הרעיון. הם מצאו 'פשט' חדש בנוסח התפילה על ביאת המשיח. הם אמרו שהכוונה בתפילה היא ש"לישועתך - קיווינו כל היום". זאת אומרת: רק התקווה לישועה ולגאולה היא "כל היום", אבל לא שצריך לצפות שהגאולה עצמה תבוא כל יום וכל רגע... מתי שיבוא - ברוך הבא... כמובן שטעות לחשוב כך!

כדי שנבין עד היכן הגיעו העיוות והטעות של אותם אנשים בסוגיית הציפייה לגאולה, תארו לעצמכן שכך קרה: אחד המנהיגים הבולטים של קבוצה מסוימת יצא, תוך כדי נאום פומבי, במתקפה נבזית על דבריו של הרבי. בין השאר הוא התבטא ש"שרדנו כבר גלות של אלף ותשע מאות שנה. לא יקרה כלום אם נחכה עוד אלף ותשע מאות שנה למשיח...". רחמנא לצלן.

הרבי ראה את הדברים בחומרה רבה, ואמר בכאב גדול: "הכוונה בתפילה אינה לישועה שתבוא בעוד אלף ותשע מאות שנה... כי אם באופן של "תחזינה עינינו"... "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", והרי הכוונה "מהרה" פירושו באופן של מהירות, ובודאי לא מדובר אודות כמה שנים, כמה חדשים, כמה שבועות, כי אם "מהרה" כפשוטו!...

וכפי שממשיכים בתפלה: "כי לישועתך קיווינו כל היום", ביום זה ממש! וביום זה גופא - תיכף ומיד... שלכן, אפילו לאחר אמיירת תפלה זו בשחרית ובמנחה - חוזרים ואומרים תפלה זו גם בתפלת ערבית... שמזה מובן עד כמה נוגע למהר זאת ככל האפשרי, עד שאין יכולים להמתין עד לתפלה הבאה!..."

הגאולה היא צורך חיוני!

חני רוצה מאוד לצאת כבר מהזום ולפגוש את כל החברות שלא ראתה אותם חצי שנה, חיה רוצה לרקוד בחתונה של אחותה יחד עם כלל החברות והבנות דודות בלי שום הגבלה, ותמי משתוקקת שסבא שלה יבטיח לה ויזרוק את הקביים. למי מאתנו אין איזו משאלה כמוסה שהיא מאד רוצה שתתגשם? ובטח בתקופה כמו שלנו... מי מאיתנו אף פעם לא נתקלה בבעיה שמטרידה את מנוחתה וממש מציקה לה? אם, למשל, שמענו על מקרה מצער של אדם שחולה, אנחנו נתחנן ונבקש מכל הלב בתפילה שהקדוש ברוך הוא ישלח לו במהרה רפואה שלמה.

למעשה, כל בקשה שאנחנו מרגישות שאנחנו מאד רוצות לקבל אותה, אנחנו ממש מתרכזות ומתכוונות לכל מילה בתפילה, ומבקשות שהכול יפתר מיד.

אותו דבר בדיוק הוא גם בבקשה על הגאולה. הרי בגלות, עם ישראל כולו נמצא במצב לא טוב, גם ברוחניות וגם בגשמיות. לכל אחד יש צרות משלו, ובאופן כללי - הגלות היא לא המצב האידיאלי שלנו, בלשון המעטה. אז מה עושים? מתפללים! מבקשים ומתחננים לקדוש ברוך הוא שישלח לנו מיד, עכשיו, את משיח צדקנו. הרי אם על הדברים הפעוטים שלנו אנחנו מבקשות בכל הכוח - איך אפשר להשלים עם הגלות ולא לבקש מעומק הלב שהיא תסתיים כבר?

אם כן, לחשוב שאין צורך לקום ולבקש את ביאת הגאולה ובמהרה, זו לא סתם טעות; מי שחושב כך, זה מעיד עליו יותר מכל שהוא לא מרגיש חסר כלשהו בגלות, השם ירחם! לא מפריע לו להמשיך לחיות במצב הנורא והאיום הזה, בחושך ובאפלה של הגלות!

ובמילים של הרבי: "האם כאשר מתפלל על חולה בקשתו היא שהקדוש ברוך הוא ישלח את הרפואה מתי שירצה, לאחר אלף ותשע מאות שנה... או שמבקש שהחולה יתרפא תיכף ומיד?... והגע עצמך: אם בנוגע לרפואתו של יהודי פרטי מבקש הוא שהרפואה תבוא תיכף ומיד - כיצד צריכה להיות אפוא הבקשה בנוגע לגאולה של כלל ישראל?...!"

אלא מאי? (=אלא מה) כאשר מדובר אודות עניין פרטי שלו - מרגיש הוא את הצורך שבדבר, ולכן מבקש שיתנו לו זאת תיכף ומיד, ואילו כאשר מדובר אודות הגאולה ובנין בית המקדש - אינו מרגיש שזהו עניין שנוגע אליו!".

קבלו 'ויכוח' מרתק

רוצות לשמוע דבר מדהים באמת? הקדוש ברוך הוא רוצה שנצעק אליו. הוא מחכה שנבקש ונזעק "עד מתי?!". כן. כך הרבי אמר, וביסס את הדברים על דיון יוצא דופן בין... כנסת ישראל והקדוש ברוך הוא.

אחת מנבואות הנחמה המפורסמות ביותר היא "נחמו נחמו עמי". המדרש מפרש את פסוקי הפתיחה של הנבואה הזו בצורה ייחודית מאד: הקדוש ברוך הוא שולח את הנביאים לנחם את עם ישראל אחרי החורבן והגלות הקשה - "נחמו נחמו עמי"; אבל כנסת ישראל מסרבת לקבל תנחומים משליחיו של השם - "ותאמר ציון: עזבני השם...". עם ישראל רוצה שהקדוש ברוך הוא עצמו יבוא וינחם אותנו,

לא באמצעות שליחים ונביאים. הטענה הנוקבת של עם ישראל היא: 'איך נתנחם אחרי כל הסבל והצרות האיומות שעברנו בגלות, כשהקדוש ברוך הוא עצמו עדיין רחוק מאתנו?'

הנביאים חוזרים ו'מדווחים' לקדוש ברוך הוא שכנסת ישראל לא רוצה לקבל את התנחומים שנשלחו לה - **"ענייה סוערה לא נוחמה"**; ומה בסוף? הקדוש ברוך הוא 'מסכים' כביכול לטענת עם ישראל, והוא בעצמו בא לנחם אותנו - **"אנוכי אנוכי הוא מנחמכם"**.

שימו לב מה קורה פה! השם מצפה מאתנו שאנחנו נדרוש ממנו את הנחמה האמיתית, את הגאולה. הוא רוצה שלא נסתפק בנחמות הקטנות, אלא שנסרב לקבל את הדין, שנעמוד ונזעק **"עד מתי?!"**. אם נדרוש ונתבע **"אנחנו רוצים משיח עכשיו"**, הקדוש ברוך הוא עצמו יבוא וינחם אותנו, הוא יביא לנו את הנחמה האמיתית, האחת והיחידה: הגאולה.

תפילה אחת גדולה

כעת קופצת לנו מול העיניים קושיה חזקה מאד: איך זה ייתכן שאחרי שנות גלות כה רבות, אחרי שיהודים שפכו את ליבם בתחנונים ובתפילות על קץ הגלות - משיח עדיין לא כאן? יהודים קדושים וטהורים לאורך כל הדורות זעקו בלב שבור ובדמעות רותחות לזכות לימות המשיח, ובכל זאת, הגלות עדיין חשוכה כל כך! איך זה יכול להיות?! לאן הלכו כל רבבות התפילות הזכות?

אבל האמת היא שאף תפילה לא הולכת לאיבוד, חלילה. כל דמעה ובקשה, כל תפילה וזעקה - הכול מצטרף. הקדוש ברוך הוא 'אוסף' ומקבץ את כל התפילות של עם ישראל לאורך ההיסטוריה, והכול ביחד מביא לגאולה השלמה.

וכאן אנחנו מוכרחות להבין ולהפנים את גודל האחריות שעל כתפינו. אחרי כל כך הרבה תפילות ותחנונים, כבר יש מספיק. מחכים מכל אחת ואחת מאתנו רק לעוד זעקה אחת אמיתית, לעוד בקשה ודרישה אחת קטנה: **"אנו רוצים משיח עכשיו!"**.

לצעוק **"עד מתי?!"**, אבל באמת!

ועוד דבר, חשוב במיוחד. בשביל שזעקת **"עד מתי"** באמת תעשה את שלה ותביא את הגאולה, היא צריכה להיות ממש אמיתית, היא צריכה לבוא מתוך הלב פנימה.

אם סתם נצעק, בלי שבאמת נחוש את הכאב של הגלות ובלי שנשתוקק מכל הלב להיגאל - זו לא תהיה תפילה אמיתית. אנחנו צריכות להרגיש באמת שאנחנו לא רוצות להישאר אפילו עוד שנייה קצרצרה בגלות החשוכה, שאנחנו רוצים לזכות לאור הגדול של הגאולה ממש עכשיו. כן, ע-כ-ש-י-ו!

הרבי התבטא על כך בצורה ברורה ונוקבת מאד. הוא חנך אותנו לא לעשות דברים 'סתם כך' או 'בכאילו', אלא רק עם כל האמת: "אם בני ישראל היו מבקשים ודופקים על השולחן ותובעים שמשיח צדקנו יבא תיכף ומיד "נאו", היו פועלים כבר ביאת משיח צדקנו "נאו"! אילו היו מתכוונים ומבקשים באמת, בוודאי ובוודאי שמשיח כבר היה בא!..."

לחידוש:

- "ווי וואנט משיח נאו", שיר? סיסמה נחמדה לילדים? מה היא באה לומר לנו בעצם?
- "לשועתך קיוונו כל היום" - מה הפירוש המוטעה ומה הפירוש האמיתי?
- מה היה ה'ויכוח' בין כנסת ישראל לקב"ה?

פרק שני:

הגאולה - לא מה שחשבתן...

לבנות לקדוש ברוך הוא דירה? לא עם פטיש ומסמר.

מה הייתן עונות על השאלה הבאה: "מהי גאולה?"

יש כל כך הרבה מה לומר על הגאולה... "לא יהיו יותר מחלות!"; "ישרור שלום עולמי ולא נדע מלחמה!"; "כל היהודים מכל פינות העולם יתקבצו לארץ ישראל!"; "כל היום נשב ונלמד עוד ועוד תורה, ללא הפסקה!"

יש כל כך הרבה מה לומר על הגאולה... איזו מין שאלה זו?

אבל האמת היא שכל התיאורים היפים הללו הם רק קצה הקרחון. ממש כך. משפט המפתח שעלינו לשנן לעצמנו הוא: הגאולה היא המטרה שלשמה נברא העולם כולו מתחילה! שימו לב טוב למילים. הגאולה לא באה 'בשביל' משהו. היא עצמה - היא הייעוד, היא המטרה. כל העולם נברא בשביל להגיע בסופו של דבר אל הגאולה.

זה נכון שהגאולה תביא בכנפיה גם מזור ומרפא לכל הבעיות והעיוותים שקיימים בעולם, אבל לא זה החלק העיקרי והמהותי שלה. הגאולה היא התחנה הסופית והמטרה שבשבילה ברא הקדוש ברוך הוא את כל הבריאה! בנקודה הזו אנחנו עומדות להתמקד ולהעמיק, כדי להבין את הסוגייה כמו שצריך.

"להיות לו יתברך דירה!"

וזה כל האדם ותכלית בריאתו ובריאת כל העולמות עליונים ותחתונים להיות לו יתברך דירה בתחתונים"

הפסוק הזה בטח מהדהד לנו בראש. אנחנו זוכרות אותו בעל פה. איך אפשר אחרת? הוא אחד משנים עשר הפסוקים שתיקן הרבי לילד ישראל.

המקור של הפסוק הוא ספר התניא, פרק ל"ג. מה בעצם אומר הפסוק הזה? בואו ננסה לפענח יחד. נתחיל עם הפירוש הכי פשוט של המילים: כל תפקידו של האדם, והסיבה שלשמה הוא נברא, שזו גם התכלית והמטרה של בריאת כל העולמות כולם, הן העולמות העליונים והן העולמות התחתונים, היא - שלקדוש ברוך הוא תהיה 'דירה' בעולם התחתון.

מה זאת אומרת "לעשות לקדוש ברוך הוא דירה"? מה, אין לו דירה? הוא בכלל צריך דירה?

ואיך באמת אפשר לעשות לו דירה? מה, אנחנו הקטנות יכולים לעשות לו דירה? (קטנתי...)

ומה זה בכלל "עולמות עליונים" ו"עולמות תחתונים"? מה ההבדל ביניהם? ולמה הדירה צריכה להיות דווקא "בתחתונים"? ובאיזה "עולם" אנחנו נמצאים? - המון, המון שאלות קופצות לנו לתוך הראש. אבל, אל דאגה. בסוף נבין הכל.

"דירה" - להרגיש בבית

אחת התחושות הכי כיפיות היא 'להרגיש בבית'. אין כמו לחזור הביתה בסוף יום לימודים עמוס, או אחרי טיול ארוך ומתיש, לסגור את הדלת מאחורייך ולהרגיש "הנה, אני בבית...".

חשבתן על זה פעם? בבית שלנו אנחנו פשוט מרגישות שייכות, נינוחות. זה המקום שלנו, זה הבית שלנו.

מה זה בעצם אומר? בכל מקום אחר מחוץ לבית, אנחנו צריכות להתאים את עצמנו למצב. בכיתה - אנחנו מקשיבות ולומדות; בספרייה - יושבות בשקט וקוראות; עם החברות - משחקות וצוחקות... בכל מקום אנחנו מתנהגות בהתאם. אם ננסה לתת לזה דימוי מעניין - אנחנו כאילו 'לובשות' על עצמנו את החליפה המתאימה למקום שבו אנחנו נמצאות. המקום היחיד שאנחנו פשוט נמצאות בו, בלי 'להתלבש' בשום חליפה, הוא הבית שלנו. שם אנחנו פשוט אנחנו, בלי התאמות וחליפות.

כל זה היה משל, כדי להבין מהי "דירה" לקדוש ברוך הוא. הדירה של הקדוש ברוך הוא היא המקום שבו הוא בעצמו נמצא, בלי שום 'חליפות', כביכול. וכן - הוא רוצה שאנחנו נכין לו מקום כזה, ששם הוא יוכל לשכון ולשהות כמו שהוא. כמובן שלא מדובר בבניין פיזי, מעץ ומאבן... הכוונה היא שבעזרת דרכים מסוימות, שעליהן נלמד בהמשך, אנחנו 'בונים' שלב אחר שלב את ה"דירה" הרוחנית, כביכול, של הקדוש ברוך הוא.

"בתחתונים" - בעולם שלנו

עכשיו, כשהבנו איזו מין דירה צריך לבנות לקדוש ברוך הוא, ננסה להבין למה בונים אותה דווקא "בתחתונים".

מה ההבדל בין אדם פשוט לבין צדיק גדול? - צדיק קרוב יותר להשם. האור של הקדושה מאיר בו בעוצמה גבוהה יותר, והוא מרגיש את האהבה להשם הרבה יותר מאתנו. ומה ההבדל בינינו לבין המלאכים? - המלאכים קרובים הרבה יותר להשם. למלאכים אין גוף חומרי עם צרכים משלו שיש להתחשב בו. הם לא צריכים להתמודד עם יצר הרע, פשוט אין להם אחד כזה... הם קדושים וטהורים וכל הזמן רק משרתים את הקדוש ברוך הוא.

זאת אומרת: המלאכים חיים ב'עולם' אחר. אנחנו מציצות החוצה מבעד לחלון, ומה אנו רואות? שמש מפזזת, שמים תכולים, פריחה מלבבת... אנחנו רואות עולם שלם, עולם שמורכב מחומרים שונים. זה העולם שלנו. המלאכים, לעומת זאת, חיים ב'עולם' משלהם, הם נמצאים בעולם רוחני ומופשט. שם אין בכלל עצים ואנשים, לא שולחנות ולא בתים. רק רוחניות וקדושה.

וזה הכוונה "עליונים" ו"תחתונים". יש עולמות רוחניים "עליונים", כלומר: זכים יותר ונעלים יותר, ויש את העולם שלנו, העולם ה"תחתון", הנחות והנמוך ביותר מבחינת הקרבה שלו לקדוש ברוך הוא.

וזה בדיוק מה שמופלא ב"דירה" המיוחדת של הקדוש ברוך הוא: צריך לבנות אותה דווקא כאן למטה, בעולם ה"תחתון" שלנו.

למה דווקא כאן?

אז למה דווקא כאן? איך זה יתכן שמתוך כל העולמות הרוחניים והעדינים, הקדוש ברוך הוא מעדיף שה"דירה" שלו, ששם הוא בעצמו נמצא, תהיה דווקא בעולם הכי מגושם?

כתשובה, נספר סיפור קצרצר:

מעשה במלך גדול ועצום. הוא היה שליט אדיר, הוא משל על שטחים עצומים ועל מדינות רבות מספור. לרשותו עמדו אלפי נתינים, עושר אגדי וכל מה שרק תדמינו...

יום אחד המלך מבקש לבנות לעצמו ארמון. הוא רוצה

לבנות לעצמו את הארמון המפואר ביותר שנבנה אי פעם.

הוא מכנס את מועצת החכמים של הממלכה, ומנחית עליהם את ההוראה המוזרה: "צאו לסרוק את כל השטחים ברחבי הממלכה. אני רוצה שתמצאו את פיסת האדמה הנידחת ביותר, במדבר השומם והמרוחק... ושם, בדיוק שם, אני רוצה שיתנוסס הארמון שלי! לא בעיר הבירה, לא בסתם עיר מחוז, ולא בכפר עלוב ליד הגבול. רק שם, באמצע המדבר..."

ועוד לפני שמישהו הפסיק לפצות את פיו ולערער על ההחלטה, פסק המלך בטון חד משמעי: "ככה! ככה אני רוצה, וזהו. בלי שאלות. אם דווקא מתוך החול הצחיח יקום לו הארמון המפואר ביותר שנראה אי פעם - זה יסב לי עונג עצום ובלתי יתואר!..."

מה למדנו מהסיפור? שזה לא 'קונץ' לבנות למלך ארמון במקום חשוב ומכובד. החכמה היא להקים אותו במקום בודד ונידח. וכך גם את ארמונו של מלך מלכי המלכים - הוא רוצה שנבנה לו את הדירה דווקא כאן, בעולם הכי ירוד ונידח. שדווקא העולם הכי רחוק מבחינה רוחנית, יהפוך לארמון יקר ומרהיב. ומי עושה את כל זה? אנחנו! מוסי, דבורה לאה ומלכי מסיירת 104, וחנה, דיני ורבקי מסיירת 115!

כאן בונים "דירה"

איך באמת "בונים" את הדירה? מהם כלי העבודה שלנו? איך מנקים ומצחצחים את העולם ועושים ממנו "דירה" ראויה לקדוש ברוך הוא? תתפלאו, אבל התשובה ממש פשוטה: ללמוד תורה ולקיים מצוות. בדיוק כך. כשאנחנו לומדות שיעור תורה או מאמר חסידות, אנחנו מביאות אור גדול לעולם. כשאנחנו מקיימות מצווה, אנחנו מזככות ומעדנות את העולם. המצוות הן בעצם הדרכים שבהן אנחנו משתמשות בעולם ובחפצים שבו כפי שהשם רוצה מאתנו. לדוגמה: מה עושים עם כסף? אפשר לקנות בו ממתק או

משחק, ואפשר לתת אותו לצדקה. כשאנו נותנות מטבע לצדקה - לקחנו חפץ גשמי והשתמשנו בו לצורך מצווה.

וכך, עוד תורה ועוד מצווה - כך הולכת ונבנית הדירה המפוארת של הקדוש ברוך הוא, על ידינו.

”חנוכת הבית” בגאולה

אממ... זה באמת היה מאוד מעניין, אבל איך כל זה קשור לפתיחה של הפרק? מה לכל זה ולגאולה?

אז ככה: עכשיו אנחנו לא רואות שום שינוי בעולם. אנחנו מקיימות הרבה מצוות, אבל בעיניים שלנו העולם נראה ממש אותו דבר כמו קודם. מתי כל זה ישתנה? בגאולה העתידה. אז, ורק אז, כל מה שעשינו, ובעצם כל מה שיהודים עשו לאורך כל הדורות - נראה את הכול ממש בעיניים. אנחנו נראה עולם אחר לגמרי, עולם שמואר כולו באור השם.

אפשר להמחיש את הדברים בעזרת משל מעניין. תארו לעצמכם אדם שמחזיק ארגז ענק שמלא כולו באוצר יקר ערך. אבל מה? התיבה הגדולה נעולה, והוא לא יכול לפתוח אותה. וכי בגלל שהמפתח איננו, האוצר מאבד מערכו...?

אנחנו מחזיקות בידיים תיבה ענקית ובפנים נמצאות כל המצוות שעשינו. כל מצווה מוסיפה ומייקרת את הערך העצום של האוצר, וכך עוד ועוד. כל מעשה טוב וכל פעולה חיובית ממלאים את הארגז. אבל מה? כעת אנחנו לא מסוגלות לפתוח את הקופסה וליהנות מהאור הנוצץ של האבנים היקרות... אך בבוא הזמן, נשיג את המפתח ונראה את האור הגנוז.

וזו בדיוק ה”דירה” שדיברנו עליה קודם. אפשר לומר שאת ‘חנוכת הבית’ נראה בגאולה. כשנשלים ונבצע את כל התוכנית האלוקית, כשנעשה את כל מה שמוטל עלינו ונסיים את המלאכה - אז נראה את היופי של הדירה, נראה איך הקדוש ברוך הוא שוכן כאן, בעולם שלנו.

ובמילותיו של אדמו”ר הזקן, בהמשך אותו פרק בתניא: ”ימות המשיח, ובפרט כשיחיו המתים, הם תכלית ושלמות בריאת עולם הזה - שלכך נברא מתחילתו”.

עכשיו הכול מובן...

לחידון:

- הגאולה ויעודי הגאולה - מה המטרה ומה תחנת הביניים?
- מה המעלה בדירה לקב"ה בעולם שלנו דוקא? ולא בעולם המלאכים למשל?
- 3 דברים משמעותיים שיקרו בגאולה את זוכרת?

פרק שלישי

"מיד הם נגאלים" - הישורת האחרונה

עצות פרקטיות לזירוז הגאולה וגם: מה הקשר בין פרה אדומה להלכות ציפייה לגאולה?

אז מה עושים?

עכשיו הגיע הזמן לשאול: איך מיישמים את כל זה? אז מה עושים, תכל'ס?

בואו נחזור לרגע למה שהתרחש בעקבות השיחה של כ"ח ניסן תשנ"א. הרבי הצהיר שהוא עשה את שלו ומכאן ואילך הוא מעביר את המשימה לכולנו. "עשו כל אשר ביכולתכם". בהתוועדות של הרבי בשבת שלאחר מכן, קם אחד מהנוכחים ודיבר בהתרגשות רבה. הוא ניסה 'לשכנע' את הרבי 'לחזור בו' ולשוב ולקחת על עצמו את האחריות.

אבל הרבי לא ראה את הניסיון הזה בעין יפה, והגיב בחריפות רבה:

"במקום לנצל הזדמנות זו, שבה התאסף קהל להתוועדות, ואיש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק", בכדי שכל אחד יחליט בעצמו מה עליו לעשות, מנצלים זאת לחיפוש אולי ימצאו בשבילי 'עבודה' חדשה... בנוגע להבאת הגאולה - יודע אני בעצמי מה עלי לעשות, והנני עושה בזה עד כמה שידי מגעת, ולאחרי כל מה שנעשה עד עתה לא הועיל להביא את משיח בפועל.

וכפי שאמרתי והדגשתי, שהמשימה מוטלת עליכם - לעשות כל מה שביכולתכם, שכל אחד צריך להתחיל לפעול בעצמו להבאת הגאולה! והכוונה בדברים אלו היא בפשטות: הוספה בלימוד התורה, הן פנימיות התורה והן נגלה דתורה, וכמו כן הוספה בהידור המצוות."

אם כן, איך מבצעים את ההוראה הברורה "עשו כל אשר ביכולתכם"? בדרך אחת ויחידה: ללמוד תורה ולקיים מצוות בהידור. זהו. אין צורך לחפש ולהמציא דרכים חדשות ומשונות. צריך פשוט ללמוד עוד ועוד תורה, נגלה וחסידות, ולקיים מצוות ביתר הידור.

לא לחפש מתחת לאדמה...

אפשר לראות בבירור את הקו העקבי שהרבי הוביל בהמשך ישיר לאותה אמירה

ברורה. היו כאלו שניסו למצוא רעיונות יצירתיים, שונים ומשונים. הם היו בטוחים שכך הם יישמו את ההוראה של "עשו כל אשר ביכולתכם". הם סברו שצריך 'לחפש מתחת לאדמה' כל מיני משימות חדשות.

אבל הרבי ענה לכולם בצורה ברורה שאינה משתמעת לשתי פנים, במענות מפורשים, שהוא לא התכוון 'להטריח' את החסידים למצוא פירושים ופרשנויות למה שהוא אמר. "התכוונתי, בצורה הכי פשוטה וחד משמעית, להוספה בלימוד התורה ובקיום המצוות". זו הייתה רוח הדברים, שוב ושוב.

באחד מהמקרים הללו, בתשובה לאחד מהעסקנים החשובים שהציע כיוונים חדשים כיצד אפשר להביא לקירוב הגאולה - הרבי הפנה אותו לאותה שיחה שקודם למדנו - "דיברתי ברור ובמפורט", אמר הרבי בנחרצות.

"לכשיפוצו מעיינותיך חוצה"

אנחנו חייבות לזכור כל הזמן: אין פטנטים, אין קיצורי דרך. הדרך הסלולה להביא את המשיח היא פשוט לקיים תורה ומצוות בהידור ובחיות. רק מה? מתוך המבחר הענק של המצוות, יש מצוות שמסמלות באופן מובהק ומיוחד את הקשר למשיח ולגאולה. במהלך אותו קיץ של שנת תנש"א, הרבי הצביע על כמה מצוות שיש להן סגולה מיוחדת לזרז ולמהר את הגאולה השלמה, ועליהן יש לשים דגש מיוחד. בראש הרשימה נמצאים הלימוד וההפצה של פנימיות התורה, הלא היא תורת החסידות.

ומדוע תורת החסידות קשורה בקשר כל כך הדוק לביאת המשיח? שמעו נא מה מספר הבעל שם טוב הקדוש, במכתב לגיסו:

**"בראש השנה שנת תק"ז עשיתי השבעת עליית הנשמה
. . . וראיתי דברים נפלאים במראה, מה שלא ראיתי עד
הנה מיום עומדי על דעתי, ואשר ראיתי ולמדתי בעלותי
לשם, בלתי אפשרי לספר ולדבר אפילו פה אל פה.**

...ועליתי מדרגה אחר מדרגה, עד שנכנסתי להיכל משיח,

ששם לומד משיח תורה עם כל התנאים והצדיקים, וגם עם שבעה רועים.

...ושאלתי את פי משיח: "אימתי קאתי מר?" [=מתי יבוא האדון?], והשיב לי: "בזאת תדע, בעת שיתפרסם לימודך בעולם, לכשיפוצו מעיינותיך חוצה... אז יכלו כל הקליפות ויהיה עת רצון וישועה".

הנה, גילינו את התשובה לשאלה הכי חשובה: "מתי יבוא משיח?", והתשובה היא: "לכשיפוצו מעיינותיך חוצה". כשכל העולם יהיה מלא באור תורת החסידות ומעיינות פנימיות התורה יתפשטו ברחבי העולם - אז תבוא הגאולה והישועה לכלל ישראל.

תורת החסידות היא הנשמה של התורה. כשלומדים אותה מתמלאים באור גדול, וכשמפיצים אותה הלאה והלאה, מאירים ומזככים את העולם כולו. וכך משלימים את בניית ה"דירה בתחתונים".

יתרה מזו: תורת החסידות מכילה את סודות התורה. הבעל שם טוב הוא זה שהתחיל לגלות אותם, ואחריו נשיאי חב"ד המשיכו ללמד ולהרחיב ולבאר לכולם את אותם רעיונות כמוסים שבתורה. זוהי ממש 'טעימה' מתורתו של משיח, כי משיח יחשוף את הרבדים הכי עמוקים ונסתרים של התורה, ותורת החסידות היא חלק מאותו אור גדול.

לימוד ענייני משיח וגאולה

בנוסף, הורה הרבי ללמוד את הקטעים בתורה שעוסקים בענייני המשיח והגאולה. אפשר לומר שזה מה שאנחנו עושות בימים האלו - מתעמקות בסוגיות בנושא הגאולה.

הרבי אמר שלימוד ענייני משיח וגאולה הוא "הדרך הישרה והקלה לזרז את ביאת משיח בפועל ממש".

נקודה חשובה נוספת שצריך לדעת בהקשר הזה: הצורך החיוני של לימוד תורה בנושאי גאולה ומשיח איננו רק 'סגולה יפה' למהר את בוא הגאולה. זה נכון, אבל לא רק זה. עצם העיסוק בסוגיות האלו נותן לנו נקודת מבט שונה לגמרי על המצב שבו אנו נמצאות. אנחנו עולות לאטמוספירה גבוהה יותר וממש מתחילות

להתרגל לימות המשיח. אנחנו מבינות יותר ומודעות יותר לכל הנושא, ובעצם אנחנו כבר מתחילות לחיות ב'עולם של גאולה'.

אהבת ישראל

מצווה נוספת שיש לה משקל חשוב מאד בסלילת הדרך אל הגאולה היא מצוות אהבת ישראל. חורבן בית המקדש אירע בגלל שנאת חנם ששרתה בין אדם לחברו. לכן, בשביל לתקן את הסיבה שהביאה לחורבן ולגלות, צריך לסתום את הפרצה ולהתחזק דווקא בתחום של אהבת ישראל.

במקום שנאת חנם, חלילה, ננהג באהבת חנם. נחשוב היטב לפני שחס ושלום נפגע במישהי. נימנע מלהעליב, לריב ולהתקוטט. נקבל כל אחת בשמחה ובמאור פנים, נשתדל לעזור לחברה בצרה ולסייע לידידה במצוקה. ננסה בכל הכוח להרבות שלום ואהבה, פרגון ועזרה.

זכרו ואל תשכחו - האחריות היא שלנו!

ותשובה ותפילה וצדקה...

נחתום את הרשימה בעוד כמה מצוות ששייכות במיוחד לקירוב הגאולה השלמה:

תשובה - הרמב"ם כבר כתב "הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותם, ומיד הן נגאלים". החטאים הם שהביאו עלינו את הגלות הארורה. לכן, התשובה, שהיא מתקנת את החטאים, מקרבת את הגאולה.

תפילה - פשוט להתפלל כמו שצריך. כמו בקעמפ! לקרוא את המילים מתוך הסידור, בלי לפזול לכל הכיוונים. לחשוב ולהתכוון למילים שיוצאות לנו מהפה, ולהתפלל במתינות ובחיות.

צדקה - "גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה", כך אומרת הגמרא. בוודאי ראיתן לא פעם את הכיתוב הזה מתנוסס על קופות הצדקה. אין כמו מצוות הצדקה כדי למהר את בוא הגואל. אם תראו עני, קבצן או נזקק - העניקו לו מטבע בחיך ובלב שמח. בכך אתן מקרבות את הגאולה!

"יהי רצון"

בהלכות פרה אדומה, הרמב"ם מתאר באריכות את סדר הכנת אפר הפרה

האדומה, החל מתהליך גידולה ועד לשריפתה והכנת המים המטהרים, ובדרך אגב הוא כותב: "ותשע פרות אדומות נעשו משנצטוו במצווה זו עד שחרב הבית בשנייה, והעשירית יעשה מלך המשיח - מהרה ייגלה, אמן כן יהי רצון".

מדוע הרמב"ם הכניס כאן תפילה ומשאלה: "מהרה ייגלה, אמן כן יהי רצון"? הרי הרמב"ם הוא ספר הלכות ואין נכנס כאן נוסח של תפילה ובקשה? אלא שהרמב"ם מבקש להעביר לנו כאן מסר חשוב מאין כמוהו! כשיהודי מדבר על משיח, אפילו אם הוא מזכיר אותו בדרך אגב, הוא מיד נזכר ומתעורר בתשוקה אדירה וליבו מתמלא ברצון עז לזכות לבואו. הרמב"ם פשוט 'לא התאפק'. הוא דיבר על מלך המשיח, והוא לא יכול היה שלא להתפלל להתגלותו בקרוב! וזו כבר ממש הלכה - הלכה ב'הלכות משיח'. ככה מחכים למשיח, בציפייה דרוכה ובלב נכסף ומשתוקק!

בפעם הבאה שנגיד "יהי רצון" בתפילה או אחרי אחרי הדלקת נרות, תהיה זו כבר זעקה פנימית מעומקא דליבא:

"יהי רצון מלפניך, ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו, שייבנה בית המקדש במהרה בימינו, ותן חלקנו בתורתך!".

אמן!

למה?

- כיצד נקיים את הוראת הרבי "עשו כל אשר ביכולתכם"?
- צייני מצוות הקשורות במיוחד לזירוז הגאולה? (6 מצוות)
- בדברי הרמב"ם בעניין פרה אדומה, מה לומדים מהמילים: "מהרה ייגלה אמן כן יהי רצון"?

חלק ב':

מה יהיה כשמשיח יבוא?

פרק ראשון

ייעודי הגאולה - ממש או משל?

אופי העולם בזמן הגאולה והאם הזאב יתיידד עם הכבש?

חזון אחרית הימים: עצמו רגע את העיניים ודמיינו את העולם בתקופת הגאולה. מה אתן רואות? כבשים תמימות רועות בשלווה בצוותא עם להקת זאבים... עצי סרק תמירים עמוסים בפירות מתוקים ועסיסיים... תינוקות קטנים משתעשעים עם נחשים אימתניים... שפע, שלום, רווחה וכל הדברים הטובים. כל כך מתוק, מופלא וצבעוני, ממש חלומי! עולם אחר לגמרי!

ואכן, כך ממש מתואר חזון אחרית הימים בפי "נביא הגאולה", הנביא ישעיהו: "וגר זאב עם כבש, ונמר עם גדי ירבץ; ועגל וכפיר ומריא יחדיו, ונער קטון נוהג בם. ופרה ודוב תרעינה, יחדיו ירבצו ילדיהן; ואריה, כבקר יאכל תבן. ושעשע יונק על חור פתן, ועל מאורת צפעוני, גמול ידו הדדה. לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קודשי, כי מלאה הארץ דעה את ה', כמים לים מכסים".

"עולם כמנהגו נוהג"

אבל אם נשאל את מורה הדרך שלנו בשבילי המסע אל הגאולה, הלא הוא הרמב"ם, נגלה שהוא מעניק פרשנות קצת שונה לנבואה. הרמב"ם מתאר על פני פרק שלם את מצב העולם בימות המשיח, וכך הוא קובע: "אל יעלה על הלב שבימות המשיח יבטל דבר ממנהגו של עולם, או יהיה שם חידוש במעשה בראשית, אלא עולם כמנהגו נוהג".

חד וחלק! לא מהפכות, לא עולם ניסי. אנחנו נמשיך לחיות באותו עולם מוכר, עם שינויים מזעריים. חוץ מהחירות והחופש ללמוד תורה ולקיים מצוות ללא שום הפרעה ומכשול - הכול ייראה אותו דבר!

רגע אז מה עם התגשמות הנבואה היפה והציורית שקראנו קודם? איפה כל זה?
ממשיך הרמב"ם וכותב: **"וזה שנאמר בישעיה: 'וגר זאב עם כבש ונמר עם גדי ירבץ' - משל וחידה"**.

הרמב"ם שוב מפתיע אותנו. לפי שיטתו, הנבואות וייעודי הגאולה העתידה שמדברים על מהפכות אדירות וסדר חדש לחלוטין בעולם - כל אלה הם רק **"משלים"**. כל אחד מהפרטים בנבואות הללו רומז על שינוי חיובי מסוים שיתרחש בעולם, אולם הוא לא יתגשם במובן הפשוט שלו.

משלי זאבים

מה זאת אומרת שכל הנבואות על הגאולה הן **"משל"**? משל למה?

ניקח למשל את הנבואה **"וגר זאב עם כבש"**, ונפענח את הנמשל: הכבשה הבודדה היא עם ישראל, השרוי לבדו בין שבעים הזאבים הטורפים, שמסמלים את אומות העולם המבקשות לכלות אותו, חלילה. לעתיד לבוא, גם הזאבים המסוכנים יניחו את נשקם ולא ינסו לטרוף ולהשמיד אותנו, אלא יחיו אתנו בשלום ובשלווה. ובמילותיו של הרמב"ם עצמו: **"עניין הדבר, שיהיו ישראל יושבין לבטח עם רשעי עובדי כוכבים ומזלות המשולים כזאב ונמר"**.

והנה למשל גם הנבואה **"ואריה כבקר יאכל תבן"**: העולם יהיה אז עולם מתוקן. גם הגויים שכיום מאמינים באמונות שונות ובדתות משונות, גם הם יכירו במלכותו של השם על כל העולם ובעליונותו של העם הנבחר, עם ישראל. וכך בכל תחומי החיים, האנושות תנהג אז בסובלנות ובמוסריות, והחברה תהיה נכונה וצודקת. וכמו שהרמב"ם ממשיך וכותב: **"ויחזרו כולם לדת האמת, ולא יגזלו ולא ישחיתו, אלא יאכלו דבר המותר בנחת עם ישראל, שנאמר: 'ואריה כבקר יאכל תבן'"**.

ברוח זו ניתן לפרש את כל שאר הנבואות והתיאורים על מצב העולם בימות המשיח: **"וכן כל כיוצא באלו הדברים בעניין המשיח, הם משלים, ובימות המלך המשיח ייודע לכל לאי זה דבר היה משל ומה עניין רמזו בהן"**.

אז... יהיו ניסים או לא יהיו ניסים?

היי, אל תתאכזבו כל כך מהר... עוד לא סיימנו.

בין שאר החיבורים החשובים של הרמב"ם, הוא כתב גם אגרת מיוחדת במינה,

"אגרת תחיית המתים" שמה. ובמה עוסקת האיגרת המיוחדת? בדיוק כמו שזה נשמע, בסוגיית תחיית המתים. היו כאלו שקמו נגדו וטענו שהוא כופר בתחיית המתים, חס ושלום. הם ניסו להוכיח זאת מכך שהוא כתב שהנבואות על ייעודי הגאולה העתידה הן רק משלים שלא נועדו להתממש כפשוטן. ובאגרת המיוחדת הזו הוא מוכיח ומסביר שללא כל ספק תתרחש תחיית המתים, ממש במובן הפשוט של הדברים.

אז איך זה בעצם מסתדר עם מה שלמדנו קודם, ש"עולם כמנהגו נוהג"? וכי יש בכלל נס גדול יותר מתחיית המתים? המתים יקומו מעפרם, יצאו מקבריהם, נשמתם תחזור לפעום בגופם והם יחזרו לחיות! לזה אפשר לקרוא "עולם כמנהגו נוהג"? הרי זו מהפכה עצומה בכל סדר החיים וטבע העולם!

ויותר מזה: באותה אגרת כותב הרמב"ם על הקביעה שהנבואות הן רק "משל וחיידה" ש"אין דברינו זה החלטי". כלומר: הרמב"ם כאן מסייג את דבריו וכותב שייתכן שגם כל שאר הנבואות והתיאורים הייחודיים אכן יתגשמו כפשוטם, ולא שהם רק רמזים ומשלים!

אז מה הולך כאן? הסתבכנו לגמרי... "עולם כמנהגו נוהג" או "נמר עם גדי ירביץ"? הנבואות על מצב העולם בגאולה יתממשו לנגד עינינו בדיוק כפי שהן מובנות, או שהן רק מרמזות על דברים אחרים?

את התשובה המפתיעה נלמד בפרק הבא.

למה?

- מהו הנמשל של "ואריה כבקר יאכל תבן"?
- מי אומר שבזמן הגאולה עולם כמנהגו נוהג?
- מהי השאלה הגדולה על הרמב"ם בעקבות דבריו באיגרת תחיית המתים?

פרק שני

שתי תקופות בגאולה

נענה את תשובת המפתח וגם: חמור או ענף?

שתי תקופות

בפרק הקודם נשארנו עם השאלה המתבקשת: "וגר זאב עם כבש" או "עולם כמנהגו נוהג"?

התשובה פשוטה מאד: עלינו לעשות כאן הפרדה והבחנה בין שני דברים שונים. כדי שנבין אותם היטב, ננסח את שני החלקים בצורת שאלות, שאותן יהיה לנו קל יותר לזכור ולהבין:

א. מה יעשה משיח? - מה הייעוד והתפקיד של המשיח? מה המטרה העיקרית שלשמה הוא בא, ומה הוא בדיוק יעשה?

התשובה לשאלה הזו היא מה שפוסק הרמב"ם בצורה ברורה והחלטית: "עולם כמנהגו נוהג"! זאת אומרת: המשיח לא נשלח כדי לחולל מהפכות על טבעיות בסדר העולמי. הוא בא כדי להביא שלמות מיוחדת בקיום התורה והמצוות. זה, ורק זה!

לכן, בתקופה הראשונה והמיידיית אחרי בואו של המשיח, העולם ימשיך לנהוג כמנהגו הרגיל, אם כי במצב של חירות אמתית שיאפשר קיום שלם ומלא של כל מצוות התורה ללא כל הפרעה ומניעה. בשלב הזה, הנבואות שמדברות על אחרית הימים יתממשו רק במובן של תיקון העולם.

ב. מה יהיה בימות המשיח? - איך ייראה העולם בימות המשיח, בלי קשר ישיר למעשיו והנהגתו של המשיח?

זו כבר שאלה אחרת לגמרי. אכן, לא המשיח הוא זה ש'הפוך את העולם' ויחולל סדר חדש, כי תפקידו הבלעדי הוא להחזיר את שלמות התורה והמצוות. אבל בתקופה מאוחרת יותר, אחרי שהמשיח כבר ינהיג את העולם, אכן יתרחשו כל הניסים ויתממשו כל הייעודים והנבואות, במובן המלא והפשוט של הדברים. לא

מכוחו של המשיח יקרו כל הניסים המופלאים הללו, אלא בגלל החביבות והאהבה העצומה שהקדוש ברוך הוא ירעיף עלינו. אז, בשלב השני של הגאולה, יקומו המתים לתחייה וכל נבואות הגאולה יתממשו לנגד עינינו, בדיוק 'כמו בספרים'.

טיסת עננים או רכיבה על חמור?

כעת נגלה לכן עוד סוד קטן... אנחנו יכולות לשנות את כל מהלך ההיסטוריה ולגרום לכך שכבר מיד כשיבוא המשיח, יתגשמו כל החזונות המופלאים שעליהם למדנו, במובן הפשוט והמוחשי ביותר. אכן כן, זה בידיים שלנו!

כדי להבין למה הכוונה, נלמד קודם קטע גמרא קצר, ממסכת סנהדרין:

"כתיב 'וארו עם ענני שמיא כבר איניש אתה' [= והנה עם ענני השמים כבן אדם בא],"

וכתיב "עני ורוכב על חמור"? זכו - עם ענני שמיא, לא זכו - עני רוכב על חמור."

הגמרא מתקשה איך אפשר לתווך בין שני פסוקים שלכאורה סותרים אחד את השני. פסוק אחד מתאר את הופעת המשיח בצורה פלאית - ענני השמים ינמיכו טוס ועליהם יטוס ויפציע המשיח, ואילו פסוק אחר מתאר משהו הפוך - המשיח יבוא כהלך עני שרוכב באיטיות על חמור פשוט; אז איך באמת תיראה ביאת המשיח?

מתרצת הגמרא: הצורה שבה יופיע המשיח תלויה במצב הרוחני שבו יהיה מצוי עם ישראל באותה עת. אם יהיו לנו הרבה זכויות, "זכו", נזכה להיגאל בצורה השמיימית והעל טבעית, "עם ענני שמיא"; ואילו אם, חלילה, הזכויות שלנו לא יספיקו, "לא זכו", לא נזכה להתגלות הנסית ומשיח יבוא כ"עני ורוכב על חמור".

"שנזכה ונחיה ונראה"

מה בעצם למדנו בגמרא? שסגנון ודרך הגאולה תלויים בנו!

אם נשליך את הדברים גם לנקודה שבה אנו עוסקות, נוכל לומר כך: אכן, בהסתכלות רגילה ושגרתית על צורת ביאת המשיח, אין מקום לומר שמשיח יהפוך את העולם ויחולל מהפכות. כך למדנו ברמב"ם. אבל כל זה נכון רק אם הגאולה באה בדרך הטבעית, במצב של "לא זכו". אבל אם אנחנו נשתדל ונביא

לידי כך שהעולם יהיה במצב מתוקן וראוי יותר לקראת הגאולה, אם נהיה במצב של "זכו" - אז כבר מיד בביאת המשיח נראה את התגשמות חזון אחרית הימים כפשוטו! בזכות המצב הרוחני הנעלה שבו נהיה שרויים, ה' יעניק לנו שפע גדול כל כך, ויראה לנו את האהבה הגדולה והעצומה שהוא רוחש לנו. יהיו כל כך הרבה ניסים, וניסים כל כך גדולים - גם לפני תחיית המתים!

מחזור:

- מהי מטרת בואו של המשיח?
- מתי ומדוע יהיה סדר חדש בעולם?
- כיצד אנו יכולות להשפיע על תהליך הגאולה?

פרק שלישי

"ימות המשיח" ו"תחיית המתים" - מה ההבדל?

ובו נלמד קצת יותר לעומק על השלב הראשון בימות המשיח, וגם: האם אפשר לבנות דירה בג'ונגל?

שני שלבים ב"דירה בתחתונים"

בפרק הקודם למדנו שיש שני שלבים בגאולה: הראשון - הבאת השלמות המלאה של התורה והמצוות, תוך הפיכת העולם למוסרי ומתוקן על ידי המשיח; והשני - המעבר של העולם לסדר חדש לחלוטין, נסי ופלאי.

בפרקים הבאים נלמד שגם ביישום המושלם של "דירה בתחתונים", שיתרחש למעשה בגאולה, ישנם שני נדבכים עיקריים, הבנויים זה על גבי זה. ממש כמו בהשתלשלות הדברים כפי שיקרו בעולם המוחשי.

"ימות המשיח" ו"כשיחיו המתים"

הביטו בציטוט שנביא מדברי אדמו"ר הזקן בתניא. חדות העין שבינינו תוכלנה לזהות כאן רמז לאותן שתי תקופות שעליהן למדנו בפרק הקודם.

"ימות המשיח, ובפרט כשיחיו המתים, הם תכלית ושלמות בריאת עולם הזה - שלכך נברא מתחילתו".

שמות לב עכשיו? יש את "ימות המשיח", ויש את "כשיחיו המתים". יש את השלב הראשון והמיידי של תחילת תקופת הנהגתו של המשיח, ויש את התקופה השנייה, שבה כבר יהפוך העולם לעולם אחר לגמרי, עולם שבו אפילו המתים חוזרים לחיים.

התקופה הראשונה בגאולה: עולם מתוקן

הבה ניזכר לרגע בקצרה, מה מאפיין את התקופה הראשונה של הגאולה: קיום המצוות יהיה אז בשלמות; כל היהודים יבואו מכל קצוות תבל לארץ הקודש;

כולם יתקרבו וישמרו את המצוות; ארץ ישראל תעמוד בתפארתה, על גבולותיה המורחבים שהובטחו בתורה; בית המקדש יעמוד על תילו; ישרור שפע עצום שיאפשר לכולנו להקדיש את עצמנו ללימוד תורה; נדע ונבין את כל סודות התורה הכמוסים...

ולא רק זה. העולם כולו יהיה מתוקן. כל עמי העולם יכירו באמת, יעזבו את דתות השקר ויעבדו את השם; העולם כולו יהיה טוב ומושלם. אנשים לא יגזלו אחד מהשני, לא יגנבו ולא ירצחו. לא תהיינה מלחמות ולא רעב, לא קנאה ולא תחרות...

דמיינו רגע אותנו חיות בעולם מיוחד כזה. אנחנו רק נפרגן לחברות, גם לדבורי מהסיירת המקבילה, בלי שמץ של קנאה... נרוץ לעזור לאבא ואימא בכל הזדמנות, בשמחה... לא נריב ולא נתקוטט, לא נכעס ולא נתרגז, לא נשוויץ ולא נתגאה... לא נחוזה בכלל תחושות ותכונות שליליות שכאלה. רק אהבה, שלום ונתינה יהיו אז!

וכל זה למה? כי העולם כולו יעבור חינוך אמיתי מחודש. אנחנו נבין ונרגיש באמת מה מצופה מאתנו ואיך צריך להתנהג. אנחנו נגיע להכרה חזקה ולהפנמה של הדרך הנכונה והטובה והראויה, ולפיה ננהג.

השלב הראשון ב"דירה בתחתונים": הכרה בבורא העולם

זה מקביל במדויק לשלב הראשון של בניית הדירה לקדוש ברוך הוא פה בעולמנו. הרי כשבעולם שורר חוסר צדק, ומתקיימים בו עיוותים מוסריים נוראים; כשהיצר הרע והמושחת הוא זה שמכוון ומנהיג אותנו ומכתיב את דרכנו - עולם כזה, שהולך בחושך, לא יכול בכלל להיות דירה מתאימה לקדוש ברוך הוא. הוא מלא 'לכלוך' ו'טינופת' רוחניים. אי אפשר להשכין בו את הקדוש ברוך הוא! זה עולם שעושה ככל העולה על רוחו, רחמנא לצלן... זה הפוך לחלוטין מההכרה במנהיגותו של הקדוש ברוך הוא ומהתנהגות בהתאם לרצונו!

אם כן, השלב הראשון בבניית הדירה הוא להכיר במלכותו של הקדוש ברוך הוא, לדעת ש"יש בעל הבית" לדירה הגדולה הזו. זה בדיוק מה שיהיה בתקופה הראשונה של ימות המשיח. אז העולם יעבור מהפך רעיוני והתנהגותי - הטוב והצדק ישלטו והמוסר והיושר יכתיבו את דרכנו.

עם ישראל יישב וילמד את תורת השם ויקיים את רצון השם במלואו, והגויים

יכירו גם הם בעליונותו של השם ויבואו להשתחוות לו ולעבוד אותו. זה כבר מראה של "דירה" נקייה ומצוחצחת, מתאימה ומוכנה למגוריו של המלך.

למה?

- מה יגרום לכך שהתכונות השליליות תתבטלנה בגאולה?
- מה ראוי להיות דירתו של הקדוש ברוך הוא?

פרק רביעי אלוקות בגילוי

ובו נלמד על ביטול, מהפכה גדולה, וגם: מי אילף את הזאב?

התקופה השנייה בגאולה: עולם שכולו טוב

בפרק הקודם למדנו שבתקופה הראשונה בגאולה, העולם יהפוך למקום טוב וראוי להקים בו את ה"דירה בתחתונים" עבור הקדוש ברוך הוא.

לכאורה, מה יכול להיות טוב יותר מעולם מתוקן ומושלם שכזה?

נשמע מצוין בהחלט, אך כל זה לא דומה למה שיתחולל בעולם בתקופה השנייה. שוב, הבה וניזכר מה מצפה לנו בתקופה השנייה של הגאולה: המתים יקומו מעפרם לחיים חדשים, חיי נצח; בגדי משי יקרים ולחמניות מתוקות ינבטו מבטן האדמה; עצי הסרק יניבו פירות גדולים ומתוקים שלא נטעמו כמותם מעולם; הזאב הטורף יתגורר בצוותא עם הכבשה התמימה, שאותה הוא היה אוכל לאורחת בוקר... זו מתכונת חדשה לחלוטין. עולם חדש ולא מוכר!

הבה נעמיק רגע בחזון המופלא הזה: מה בעצם קורה כאן? הזאב לא נהיה ילד טוב בגלל שהוא הבין ש'לא יפה' ולא מוסרי לטרוף את הכבשה. ממש לא. הטבע שלו התהפך פתאום. מחיה טורפת ואכזרית הוא הפך לבעל חיים עדין יותר, שמלחך דשא יחד עם הכבשה. עצי הסרק לא יעברו 'שדרוג' קטן ויבינו שהם צריכים לטעון פירות. לא ולא. הטבע שלהם יתהפך מבפנים. במקום להיות עצים גבוהים שלא מניבים דבר, הם יתחילו להצמיח פירות משובחים.

בואו נחدد יותר את ההבדל בין שני המצבים של העולם: בתקופה הראשונה יתרחש 'שינוי התנהגות'. העולם יגיע להכרה באמת ויעבור למצב מושלם ואידיאלי, כפי שמתחייב מההפנמה של ערכי הצדק והיושר. לעומת זאת, התקופה השנייה תתאפיין במהפך מוחלט, שבו הטבע עצמו ישתנה. לא תהיה יותר מציאות כזו של רוע, של עוול, של מוות, של טומאה. היצר הרע, השנוא והמתועב, לא יהיה קיים בכלל! ובמילים המדהדות והברורות של הנביא: "את רוח הטומאה אעביר מן הארץ!" הקדוש ברוך הוא פשוט יכרית ויאבד את הרוע מן העולם.

השלב השני ב"דירה בתחתונים": מציאות ש'זועקת' אלוקות

המהפכה האדירה הזו מבטאת את השלב השני והסופי של בניית ה"דירה בתחתונים".

בשביל להבין את הדברים טוב, בואו ונתבונן שוב: מה זאת אומרת שהעולם יהיה כולו אך ורק טוב? מה, פתאום כל הרע 'ייעלם' והטומאה 'תתנדף'?

העולם הוא בעצם בריאה של הקדוש ברוך הוא. כל חלק וחלק, כל פרט ופרט, הכול חי וקיים רק בגלל שהשם בורא אותו כל רגע ורגע מחדש. בלי זה, הוא בכלל לא היה. היום אנחנו רואים עצים ואבנים, שמש וירח, שמים וארץ. אנחנו לא רואים את האור הגדול של השם, שהוא זה שמניע ומחיה את העולם כל הזמן. אבל אז, בגאולה, אנחנו פשוט נראה את זה, בעיניים שלנו. כן, ממש ככה. בלי משקפי תלת ממד ובלי טלסקופים... העולם כאילו 'יצעק' את האמת האלוקית מתוכו! שום דבר לא יסתיר ויחצוץ בפני האמת הגדולה שחבויה בתוך העולם.

בעולם כזה, אין מקום בכלל לרע. בעולם כזה, הטומאה לא יכולה להימצא בשום אופן. כי בעולם כזה, אך ורק הקדוש ברוך בכבודו ובעצמו מתגלה לעין כל. אין עוד מחיצות והסתרים. רק הטוב והאור של השם, זה מה שנראה בעולם.

זה באמת עולם ח-ד-ש לגמרי! זה שינוי מהותי, 'מבפנים'. זה לא סתם שינוי והטבה של ההתנהגות של העולם, זו כבר מ-ה-פ-כ-ה!

וזה היישום המלא והסופי של הקמת ה"דירה בתחתונים". בשלב הזה, הקדוש ברוך הוא באמת נמצא כאן בעולם שלנו, "בבית". הוא פשוט נמצא שם, בלי 'לבוש' שום 'חליפה', כביכול. וכשהוא בעצמו נמצא כאן, למטה, בעולם שלנו - שום דבר לא עומד מנגד. הכול מתחבר למציאות החדשה שתעיד על עצמה ש"אין עוד מלבדו", אין עוד שום דבר חוץ מהקדוש ברוך הוא.

במילים קצת אחרות, ב'שפה' של חסידות: העולם יהיה ב"ביטול" מוחלט לקדוש ברוך הוא. אנחנו לא נרגיש בכלל מציאות אחרת, אלא רק את השם בלבד, מכל מקום ומכל פינה.

לחידוש:

- מה השינוי בעולם בשלב הראשון של הגאולה?
- מה השינוי בעולם בשלב השני של הגאולה?

פרק חמישי מצוות בגאולה

ובו נלמד על דף של הוראות וריצה אוטומטית, וגם: למה קפצתן כשזכיתן בחידון?

"מצוות בטלות לעתיד לבוא"!

כעת נוכל להבין מאמר בגמרא שנראה קצת תמוה: "מצוות בטלות לעתיד לבוא". ממש כך. נכון, זה נראה קצת לא הגיוני. הרי העולם כולו נועד מתחילה כדי "להביא לימות המשיח", ודווקא אז לא נזכה לקיים את המצוות?

התרכזו, כי כעת נלמד פירוש בדיוק הפוך! אתן יודעות מה יתבטל לעתיד לבוא? ה"מצווה". רק הציווי יתבטל. לא יהיה צורך בהוראה מיוחדת שתגרום לנו לקום ולקיים את רצונו של השם. אנחנו מעצמנו, אוטומטית, נרגיש ונבצע את רצון השם! לא נצטרך את 'ספר ההוראות', את המצוות שיסבירו לנו בדיוק מה הקדוש ברוך הוא רוצה מאתנו. הרי אז אנחנו נראה ונרגיש שאין שום מציאות חוץ מהשם, אז הגוף שלנו מאליו פשוט ירוץ לעשות מה שצריך! מדהים, לא?

את מי זה מעניין?

אבל רק עוד משהו אחד קטן עשוי להציק לנו: כשתהיה התגלות עצומה כזו של השם, למי בכלל אכפת שהכסף יצמח מהעצים? את מי זה מעניין שהבתים ייבנו מאבנים יקרות? למה חשוב לספר לנו שהזאב ישלים עם הכבשה? - איזה ערך יש לכל זה מול ההרגשה החזקה של "אין עוד מלבדו"?

והתשובה פשוטה מאד: למה רקדתן בחתונה של פסי אחותכן הגדולה? למה זינקתן ופרצתן בתרועות כשהסיירת שלכן זכתה בחידון? מה גורם לכן להניף פתאום את הרגליים ולצאת במחול סוער בבאנקעט? למה שלא תשבו בחדר הקטן שלכן ותשמחו מכל הלב, בשקט?

ברור שזו לא שאלה! השמחה לא נשארת בלב. היא פורצת החוצה, לכל הכיוונים. היא ממש זורמת בפרץ אדיר ומשפריצה לכל עבר! אי אפשר להישאר אדישה,

מופנמת ומסוגרת, כשהשמחה עולה על גדותיה. השמחה נובעת מאושר פנימי שמציף אותנו, וזה פשוט מרים לנו את הרגליים...

איך זה קשור לענייננו, אתן שואלות? גם כאן, כשהתגלות העצומה והנשגבה הזו, ההרגשה של האמת האלוקית, תמלא את כל העולם מקצה לקצה - היא לא תעצור בעולם הרוחני. היא תמלא ותגדוש את כל המציאות! לא תישאר פינה, אפילו לא בגשמיות, שלא תרגיש את הטוב והשפע והאור הגדול, וזה מה שיחולל את השינוי הבלתי נתפס הזה בעולם! "ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים!"

לחידושי:

- מה יתבטל לעתיד לבוא?
- מדוע יהיה שפע גשמי בגאולה?

להאיר את המשבצת

להאיר את המשבצת

סיפור חסידי להקראה בארוחה המשפחתית

השנה הקעמפ מגיע אלינו הביתה, למשבצת הפרטית שלנו. הזדמנות נדירה לכל בני המשפחה לחוות את האווירה המיוחדת ולספוג את התוכן וההווי החסידי מקרוב. את מוזמנת להאיר את המשבצת הפרטית שלך, ולשתף את בני משפחתך בארוחה המשפחתית בסיפור חסידי על הנהגה של הרבי.

האוכל בוודאי יהיה טעים יותר ☺

"שלושה שאכלו על שולחן אחד ולא אמרו עליו דברי תורה כאילו אכלו מזבחי מתים..."

אבל שלושה שאכלו על שולחן אחד ואמרו עליו דברי תורה כאילו אכלו משולחנו של מקום"

יום רביעי כ"ב מנחם אב "אחשוב על כך מחר"

י' שבט תש"נ, היום בו מלאו ארבעים שנה לנשיאותו של הרבי, צוין בחצר ליובאוויטש ברוב משמעות, כיאה לזמן שכזה. חסידים רבים לאלפים, נהרו לניו יורק לשהות אצל הרבי בי' שבט ובימים הסמוכים, ממלאים את 770 בכמות אורחים שלא נראה כמוה מעולם.

לקראת יום שני י' שבט, פשטה בקהל שמועה מפתיעה: הרבי רוצה לחלק לכל אחד ואחת מהאורחים ספר תניא שהודפס במיוחד לרגל היום, תניא גדול בכריכה רכה צבועה בכחול, עליה הוטבע יו"ד שבט תש"נ-- ארבעים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר שליט"א.

סדר יומו של הרבי היה עמוס בצורה בלתי רגילה. לאחר תפילת שחרית אותה התפלל הרבי עם ציבור האלפים כשהוא מתפלל כשליח הציבור, נסע הרבי לאהל, שם שהה שעות ארוכות, מתפלל עבור איין־ספור בקשות הפ"נ שנשלחו אליו מכל רחבי העולם.

הרבי חזר בלילה ל-770 ועבר לפני התיבה לתפילת מנחה. מיד לאחר מכן עלה הרבי לבימת התפילה לתפילת ערבית של מוצאי היום ולאחר מכן החלה חלוקת ספרי התניא.

בין העומדים בתור לחלוקה ניצב ר' מענדל פוטערפאס, מתכונן לרגע בו יעבור מול פני קדשו של הרבי ברגעים נשגבים אלו.

קריאה בשמו מעוררת אותו, לידו עומד החסיד ר' יעקב יהודה העכט ובפיו בקשה נרגשת:

הרבי לא אכל כל אותו היום, משום שנסע לאהל, שם עמד שעות ארוכות בחורף הניו יורקי, וכשחזר לקראון הייטס לא הייתה אפילו דקה אחת של מנוחה, והנה מתחילה חלוקת תניא לאלפי אורחים, חלוקה שנמשכה ברצף עד חצות הלילה!

בבקשה ר' מענדל, כאשר יגיע תורך תאמר לרבי כי החסידים מבקשים שהרבי יעצור את החלוקה לכמה דקות, שינוח ויטעם דבר מה.

מדוע שלא תבקש אתה מהרבי, שאל אותו ר' מענדל, הלא ידוע יחסו המיוחד של הרבי אליך. מדוע לא ניגשת עד עתה?

נאלץ הרב העכט לספר כי כבר דיבר עם הרבי טרם ביקש מר' מענדל, ואמר כי החסידים מוותרים על החלוקה ובלבד שהרבי ינוח לכמה דקות. והרבי השיב בחיוך תשובה נחרצת, שלא מותרת ספק:

"איך וועל טראכטן וועגן דעם מארגן- אחשוב על כך מחר..."

נשיא הדור מתמסר לעמו ללא שום הגבלות, למעלה מכל דבר, אפילו מרגעים ספורים של מנוחה נצרכת כל כך.

הרבי לא וויתר על אף אורח ועל אף יהודי, גם כאשר פירוש הדבר היה למעלה מכוחות אנושיים, למרות שלא אכל במשך היום ועמל ללא הפוגה, הרבי המשיך לעמוד ולחלק עד שעברו אחרוני האורחים, עד הילד הכי קטן.

זו היא דאגתו והתמסרותו של רועה הדור לכל אחד מאתנו. ועלינו החסידים, חיילי גן ישראל, להשיב לרבי בכפל כפליים. להתמסר לחלוטין לתורתו של הרבי ולקיום הוראותיו הקדושות, בכוחות אותם הוא מעניק ומשפיע עלינו ללא הרף.

יום חמישי כ"ג מנחם אב "אט דא איז ער"

הסתלקותו של הרבי הקודם בי' שבט תש"י, הייתה מאורע קשה, והותירה רושם בל ימחה על כל יהודי, ובפרט מי שזכה לקבל ממנו ולשמוע הדרכות מפיו. על אחת כמה וכמה שפעל הדבר על מצבם של החסידים והמקושרים, אשר כל חייהם קשורים ותלויים ברבי.

גם חתנו של הרבי, הרבי שלנו, סרב לקבל על עצמו את הנשיאות בגלוי, ושב ודיבר על כך שהרבי הריי"צ עודנו איתנו, ומשפיע ודואג לכל חסיד. על פי עצתו של הרבי, נהגו החסידים ללכת לאהל הרבי הריי"צ ולהשתטח על הציון הקדוש.

לקראת חג הסוכות של שנת תשי"א, התעוררה אצל אחד מזקני החסידים שאלה, אותה הפנה אל הרבי נשיא דורנו: עוד מעט מתקרבים ימי החג, ובהם ימי חול המועד. למעלה משבוע של ימים שמחים וקדושים. האם יכול הוא להמשיך במנהגו וללכת גם בשבוע זה, להשתטח על הציון?

השיב לו הרבי: אם אתה סובר כי הרבי רק העתיק את מקום מגוריו מספר רחובות - הרי אין כל חילוק בין כאן לאהל...

סיפור זה הינו ביטוי מובהק ליחסו של הרבי עצמו, במשך כל שנות הנשיאות, אשר התייחס להליכה אל האהל כבחיים חיותו ממש של הרבי הקודם, ולקח עמו אל האהל מכתבים ופ"נים, התפלל והעתיר עבור כל יהודי. כפי שהרבי התבטא "אט דא איז ער" - כאן הוא, הוא ממש.

כך גם היום, עד אשר נזכה להתראות עם הרבי בגאולה האמתית והשלימה תיכף ומיד ממש, לא עזב הרועה את צאן מרעיתו, והרבי נמצא אתנו, באותם ד' אמות של האהל הקדוש.

אין ספור סיפורים 'מתגלגלים' גם כיום באהל הקדוש, אפילו לאינם יהודים, כמו בסיפור הבא: משפחה ישראלית ממוצעת נכנסת לבית חב"ד שעל-יד האהל הקדוש. שם דואגים להדריך את הבאים, להניח עמם תפילין, ולעזור להם בכתיבת מכתב לרבי.

היושב בשולחן, תלמיד בישיבה ב-770, הציע בחביבות לאבי המשפחה להניח תפילין אך זה סירב. "אולי בכל זאת?" שב ושאל, "תודה, אבל אינני יכול" נשאר האיש בסירובו.

בצאתו מן הקודש, חזר האיש אל בית חב"ד. "אתה יודע מדוע אינני יכול להניח תפילין?", שאל את היושב ומיד המשיך: "כי אני ערבי נוצרי. לפני מספר שנים שהיתי בניו-יורק ולא הצלחתי למצוא אישה. ידיד יעץ לי לבוא אל הרבי ולהתפלל. כך עשיתי, והנה אתה רואה אותי כיום עם אשתי וילדיי".

"הפעם" סיים, "הגעתי אל הרבי לא בכדי לבקש, הפעם הגעתי בכדי להראות את האישה והילדים..."

יום ראשון כ"ו אב היחס לילדה קטנה

מעמד חלוקת דולרים הוא ללא ספק אחד מהמעמדים המיוחדים במחיצתו של הרבי. בשנים בהן התקיימו החלוקות היה זה הזמן היחיד כמעט בו ניתן היה לפגוש את הרבי ולשוחח עמו ישירות. וכך, עברו לפני הרבי יהודים ושאינם, מכל קצות הקשת. מבקשי ברכה וכאלה השואלים בעצת קדשו, ומקבלים מהרבי דולר לצדקה.

אפיזודות רבות שאירעו בחלוקות הדולרים, מגלות לנו את אהבתו הגדולה של הרבי לכל יהודי, ואת התייחסותו המיוחדת לכל אחד, אפילו לילד הקטן ביותר, כמו בסיפור הבא (- אותו ניתן לראות בווידאו גם כיום): באחת מן החלוקות עמדו בתור זוג הורים עם בתם הקטנה, ילדה האחוזה בידי אימה. במהלך התור שנמשך דקות ארוכות ולעיתים אפילו למעלה משעה של המתנה, שיחקה הילדה בבובה שלה, כדרכם של ילדים קטנים.

והנה מתקרב ובא הרגע בו יעמדו לפני הרבי, והילדה הקטנה מסרבת להניח בצד את הבובה שתופסת את כל תשומת ליבה.

איש אחד עומד בתור לפניו, הוא מקבל דולר עם ברכה מהרבי, וכעת הם ניצבים אל מול פני הקודש. ברגע האחרון עוד מנסה האמא להסב את תשומת ליבה של הילדה מבובת המשחק אל הרבי.

הרבי הביט בילדה, הביט בבובה שבידה, פנה אליה ושאל: מה השם של הבובה? ענתה הילדה הקטנה לרבי: חיה מושקא.

הרבי הוסיף ושאל: על שם מי הוא השם חיה מושקא? ובתום ילדותי ענתה לו הילדה הקטנה את התשובה - על שם הרבנית. הרבי חייך חיוך רחב, מושיט לה את הדולר שלה, ודולר נוסף עבור הבובה.

ילדה נוספת עברה בהזדמנות אחרת, מנופפת בידיה מול הרבי: "רבי מליובאוויטש, איי לאוו יו" - הרבי

מליובאוויטש, אני אוהבת אותך!, הנוכחים מסביב מחייכים, ואילו הרבי מושיט לה דולר, ומשיב באנגלית: זה בשביל האהבה...

יום שני כ"ז מנחם אב הרבי מתכוון ברצינות!

כפי שבודאי כולנו יודעים, הרבי ביקר בקעמפ גן ישראל שלוש פעמים. ביקורים נפלאים ומיוחדים. הרבי אף התוועד בקעמפ ונשא כמה שיחות קודש. ביקורים אלו נחרתו בליבם של חיילי גן ישראל, שזכו לשמוע את הרבי ולחזות באהבתו ודאגתו לכל פרט בקעמפ, ושהתנאים בקעמפ והנהגת החיילים יהיו על הצד הטוב ביותר.

הקעמפים בארצות הברית נמשכים חודשיים שלמים, במשך כל ימי הקיץ בהם לא לומדים בבתי הספר העממיים. כך שהילדים יכולים לקבל חינוך אמיתי על טהרת הקודש, אותו אפשר לחוות רק בקעמפ.

כמו למשל במקרה עליו מסופר סיפור זה, על החייל הצעיר שחזר הביתה בסיום הקעמפ, מספר להוריו ולמשפחתו על הימים והשבועות הנפלאים אותם חווה. על הלימודים והטיולים, על החוויות עם החברים והמשחקים המיוחדים של הקעמפ, על תכניות הערב וההתוועדות עם המפקדים, על

המסדרים והרגעים הגדולים והקטנים. רגע השיא, הוא סיפר להוריו, היה היום שהרבי הגיע לבקר

אותנו החיילים, הרבי הגיע אלינו לגן ישראל.

כך סיפר הוא להורים את פרטי הביקור, ועל הפארברענגען שקיים הרבי עם החיילים.

הרבי אמר שמשיח עומד לבוא, ועלינו להביא אותו.

זהו החידוש המיוחד שאמר לכם הרבי? שאל האבא בפליאה, הלא אני מספר לך את זה כבר מגיל קטן. הרי כבר שמעת שמשיח תיכף יבוא, ויוציא את כולנו מהגלות.

נכון, השיב לו החייל הצעיר, באמת שמעתי את זה, אבל הרבי מתכוון ברצינות!

הרבי מתכוון באמת שמשיח מגיע, והרבי הטיל את המשימה הזאת עלינו, חיילי גן ישראל. הרבי סומך עלינו ובוטח בנו, מעניק את הכוחות הדרושים לביצוע משימה שכזאת, עד שנזכה להתראות עם הרבי, תיכף ומיד, נאו.

יום שלישי כ"ח מנחם אב הרושם הגדול מהקפות אצל הרבי

בתשרי תשל"ו רעדו אמות הסיפים בעולם החרדי כאשר נודע שבהקפות שמחת תורה אצל הרבי באותה שנה התכבד שופט בית המשפט העליון חיים כהן בהקפה. השופט כהן היה ידוע כמי שלחם בכל מה שנוגע ליהדות החרדית ורצה שמדינת ישראל תתנהל בליברליות וללא עול תורה ומצוות.

הוא היה אחד השופטים שחתמו בשעתו שגיוור יכול להיות גם שלא עפ"י הלכה (במסגרת המאבק ב"חוק מיהו יהודי"), נושא שלא נתן לרבי מנוח וציער אותו עד מאד.

הגבאים בהכירם את האיש ומעשיו התלבטו האם לתת לו הקפה. אחד הנוכחים באותן הקפות שעמד בסמיכות לרבי סיפר כי הרבי חש בהתלבטות של הגבאים ואמר: "יהודי רוצה לקבל עליו עול תורה ואתם לא רוצים לתת לו?!". מיד קיבל השופט כהן ספר תורה, התכבד בפסוק "אתה הראת", ואף נכנס למעגל הריקודים למשך שעה ארוכה.

הרבי החל לנגן את הניגון "עוצו עצה ותופר", ועודד במשך שלושת רבעי השעה את הריקודים, כשהוא לא מסיר את מבטו מהשופט כהן. הקהל - ובתוכו חיים כהן - כבר עייפו, ורק הרבי המשיך לפזז בעוז.

עד כאן תיאור ההקפות מפי אחד הנוכחים.

לא מכבר, במהלך התוועדות חסידית, גילה ה'חוזר' הרב יואל כהן מה היה בהמשך, לאחר ההקפות.

"לשופט חיים כהן היה ידיד נפש במנהטן, בכל פעם שהיה מגיע לארה"ב היה סר לבית הידיד להתארח אצלו. באותה שנה כאשר הגיע להקפות אצל הרבי, התלוו אליו אנשי הקונסוליה הישראלית, אך אותו חבר לא הגיע להקפות.

זמן מה לאחר אותו תשרי פגש יהודי, חסיד חב"ד, את אותו ידיד נפש של השופט כהן, והזמין אותו להקפות אצל הרבי.

אותו אדם סירב בתוקף ואמר כי אינו רוצה להגיע אל הרבי, לאחר ש"חיים כהן שינה הרבה מדעותיו בנושאי יהדות לאחר שהיה אצל הרבי, ראיתי זאת עליו במוחש, וגם שמעתי ממנו על הרושם הגדול מההקפות אצל הרבי. ואני", סיים אותו אדם, "אינני רוצה לשנות את דעותיי"...

יום רביעי כ"ט מנחם אב מכתב של אמא יהודיה

כאשר ביקר זלמן שז"ר בחדרו של הרבי, באחד מביקוריו ב 770, אמר לו הרבי על חדר היחידות: "בחדר זה קיבלו עשרות אלפי יהודים עצה ותושיה, לכן הפגישה הייתה צריכה להתקיים כאן..." סיפורים אין ספור ישנם ממעמד היחידות, יהודים רבים בכל גיל ובכל מצב, חסידים ואנשי מעשה כמו גם יהודים פשוטים ביותר, שפכו את ליבם בפני נשיא הדור, מקבלים ממנו נוחם ועידוד, ישועה והדרכה.

כמו בסיפור המיוחד שלפנינו:

בחור יהודי צעיר דרך על מפתן 770, מבקש לקבוע פגישה אצל הרבי. שליח של חב"ד באחת ממדינות ארצות הברית נתן לו את הכתובת, כך הוא מספר, ואמר לו כי ניתן להיכנס ליחידות אצל הרבי. הוא עשה את כל הדרך הארוכה, כשהוא מחכה להשיח בפני הרבי את אשר על ליבו. בגיל צעיר מאוד התייתם הנער מאביו, ולאחר זמן לא ארוך נפטרה גם אמו, והוא נשאר בודד בעולם, מחפש את דרכו.

מלבד הקשיים בהם נתקל יום יום, והגעגועים הצורבים לאביו ולאמו, חש גם כי איבד את דרכו בחיים. הוא לא זכה לקבל חינוך מהוריו, ולא ידע מה הם מצפים ממנו ומה היו שאיפותיהם, לראות אותו כשיגדל. גם חינוך מסודר בבית הספר היה רחוק ממנו, ולישיבה גם לא הגיע. במהלך נדודיו פגש בו השליח, והציע לו לפגוש את הרבי.

בכניסה ליחידות הוא הכין פתק קטן, מספר בו בקצרה כיצד התייתם בגיל צעיר, והתגלגל כך ממקום למקום. הוא שטח בפני הרבי את מצוקתו, מצפה למענה. הרבי הוציא ממגירת השולחן מכתב, מגיש לו שיקרא.

בהלם רב הוא זיהה את הכתב, זהו כתב ידה של אמו האהובה, שנפטרה כבר לפני שנים. היא שלחה לרבי מכתב זמן מה לפני שחשה שעוברת היא לעולם שכולו טוב, במילים חמות ורטובות מדמעות היא כותבת לרבי את דאגתה לבנה הקטן, חוששת על עתידו, מי ילמד אותו תורה ומצוות בעולם שבו יישאר לבד? מי ידאג לו?

במילים רק של אמא היא מתפללת בעבור בנה, מייחלת שרק טוב יהיה דרכו, ויגדל להיות יהודי כשר וירא שמים.

בנה אפילו לא ידע על המכתב, וכעת הוא עומד וקורא אותו למול הרבי, בעיצומה של היחידות. האם אפשר לקחת את המכתב של אמא שלי? שאל הנער את הרבי. זהו זיכרון כה יקר, זהו המענה לשאלתי.

והרבי השיב לו: מכתב זה נמצא במגירת שולחני כל העת, אינני יכול לתת לך אותו, משום שבכל שנה בערב יום כיפור אני קורא אותו כאן, מתפלל בעבורך - אך מתחנן לפני הקב"ה שיראה מהי אמא יהודיה, ויחתום לכל בניו עם ישראל שנה טובה ומתוקה...

יום חמישי ל' מנחם אב "אני נוסע עמך"

הרב יצחק דוד גורנר, היה שליחו של הרבי למדינת אוסטרליה. הרחוקה בגשמיות - וגם ברוחניות. עד לפני בואם של חסידי חב"ד ליבשת הרחוקה, היו החיים היהודיים שם כמדבר שממה, ללא מוסדות וקהילות מסודרות.

הרבי הריי"צ שלח לשם חסידים, ובדור השביעי חוללו השלוחים מהפכה מאין כמוה, כאשר ראש

וראשון שבהם הוא הרב יצחק דוד גורנר ורעייתו הרבנית.

קשיים רבים היו מנת חלקם של השלוחים הראשונים, וכאשר התאפשר להם לבוא אל הרבי, זכו לקירובים גדולים, ועידודים נפלאים מהרבי לבצע את שליחותם. באחת מן היחידויות, הטיל הרבי על הרב גורנר שליחות נוספת, שדרשה נסיעה רחוק יותר מאוסטרליה, אל האיים והערים הרחוקות. שאל השליח המסור את הרבי:

מילא אוסטרליה, אך מהיכן אשאב כוחות לכל אותם מדינות רחוקות?

הרבי השיב לו: אם אסע עמך, יהיה לך יותר קל? - תדע לך, שאמנם בגשמיות אני נוסע, אך ברוחניות אני נוסע איתך בכל מקום.

התבטאות מיוחדת של הרבי בהזדמנות אחרת, מילים נפלאות שנאמרו רק על השלוחים: "איך פארט דאך מיט אייך" - אני (הרי) נוסע יחד איתכם!

הרבי מטיל עלינו, חיילי גן ישראל, שליחות מיוחדת. על ידי הנהגתנו אנו מאירים את העולם כולו, ומוסיפים עוד פעולה ועוד מצוה, להביא את משיח צדקינו.

הסיפור בו פתחנו, מסר הוא לכולנו, חסידים ושלוחים של הרבי, יש לנו את הכוח מנשיא הדור, כי הרבי איתנו בכל מקום בו אנו נמצאים ופועלים בשליחותו.

כמו למשל ההתוועדות המפורסמת על ה'טנקיסטים'. היה זה בשנות ה-40 בהם יצא הרבי בתנופה חסרת תקדים לכבוש את העולם בעשרת המבצעים. טנקי המצוות ובהם תפלין ומזוזות, וכל מה שצריך כאשר פוגשים יהודי, כבשו את ארצות הברית לארכה ולרחבה. מגיעים אל עוד ועוד יהודי, מחברים אותו אל נשמתו, אל התורה והמצוות.

אנשים מסוימים שיצאו מתוך קהילה של שומרי תורה ומצוות, התריסו נגד טנקי המצוות, ונגד שיטתו של הרבי ותנועת ליובאוויטש. הדבר הלך והתדרדר ומילים הפכו למעשים, עד כדי זריקת אבנים ח"ו על טנקי המצוות.

הרבי נשא שיחה בהתוועדות, ובחריפות תקיפה הביע מחאה על מעשיהם, ועל העובדה שרבני קהילתם לא מוחים על מעשים שכאלה. הרבי התבטא אז: "איך גיי מיט יעדער טנקיסט" - אני הולך עם כל טנקיסט!

יום ראשון ג' אלול דאגה לילד קטן

מקומו של הרבי בתפילות שהתקיימו בזאל הקטן בימי חול, הוא בפינה הקרובה לדלת הכניסה. בדרכו לחדרו הקדוש לתפילות מנחה וערבית, הרבי חוצה את חדר הכניסה של 770, בין גן עדן התחתון אל הזאל הקטן. שם היו עומדים ילדים וילדות לפני גיל הבר מצוה, והרבי מחלק להם מטבעות לתת לצדקה לפני התפילה. לעיתים אף היה הרבי מסמן לעבר קופת הצדקה הגדולה הקבועה בקיר.

אלו הם רגעים נדירים, בהם מחלק הרבי מטבעות לצדקה דווקא לנו, חיילי צבאות השם. ברגישות ובאהבה, היו אלו רגעים נדירים בהם חינך אותנו הרבי למנהג לקיים את מצות הצדקה לפני התפילה דווקא.

כפי שניתן ללמוד גם מהסיפור הבא אותו מספר הילד בשעתו, הרב אלי וואלף, שאירע עמו בימי ה'בר מצוה' שלו, כשנסע עם אביו הרב מני וואלף, לחגוג את בר המצוה אצל הרבי.

כפי שנזכר לעיל, הרבי היה מחלק את מטבעות הצדקה לילדים דווקא, והנה קרב ובא יום הבר מצוה שלו, ואיתו ההזדמנות האחרונה לגשת לקבל מטבע לצדקה. ההתלבטות היתה רבה, האם לגשת לעמוד שוב בשביל, או שמא לא להטריח שוב את הרבי אחרי שכבר קיבל פעם אחת.

הרבי מתקדם בשביל ובידיו הקדושות מחלק מטבעות לצדקה, לילדים ולילדות העומדים ומצפים. לקראת סוף השביל עומד אלי, עדיין מתלבט, ומחכה שהרבי יסיים עם שאר הילדים. הרבי מגיע למולו, אך חופן המטבעות נגמר בדיוק בילד שלפניו. הרבי מחפש אחר מטבע, מחפש בכיס, אך גם שם נגמרו המטבעות, והרבי לא מוצא מטבע.

כל עוד נפשו בו ועם רגשות קשים ברח אלי מהמקום. וכי לא זו בלבד שהטריח את הרבי, בסופו של דבר גם מטבע לא הייתה, וכך פספס הוא את ההזדמנות האחרונה שלו. לאחר רגעים העז לחזור ל 770, עדיין עם רגש מר בליבו. רק דרכו רגליו על מפתן 770 וקריאות "היכן היית?!" שאלו אותו הנוכחים במקום. "הרבי חזר לחדרו והוציא משם מטבע במיוחד עבורך. הרבי חיפש את הילד שלא קיבל, דאג לו שלא יוותר כך, וביקש לוודא כי גם הוא ייתן מטבע לצדקה לפני התפילה. הרבי חיפש אותך דקה ארוכה, דאג לך. היכן היית?..."

סיפור נוסף המעיד על הרגישות המיוחדת שמלמד אותנו הרבי, כיצד עלינו לנהוג ביחסנו לכל ילד וילדה ולחברינו, אירע כאשר הרבי ראה ילד קטן שניסה לשים בקופת הצדקה את המטבע שקיבל מהרבי, אך בשל גובהו לא הגיע אל פתח הקופה. הרבי הרים אותו בזרועותיו, עוזר לו לשלשל את המטבע.

יום שני ד' אלול תפילה מתוך הסידור

אחת מהנהגותיו של הרבי, אותה הזכיר מספר פעמים, ובה נהג במשך כל השנים, בהקפדה קדושה ובהתמדה שאין לה אח ורע, היא תפילה מתוך הסידור. הרבי היה מתפלל את כל התפילות, כולל ברכה אחרונה בסיום התוועדות וכדומה, כשהוא אומר מילה במילה מתוך הסידור. הרבי ציין שזו היתה גם הנהגתו בקודש של הרבי הקודם, אף שבוודאי הרבי יודע את התפילה בעל פה...

מספר פעמים אף עורר על כך הרבי, ונחת רוח גדולה נגרמה לו כאשר חייל בגן ישראל קיבל החלטה טובה להתפלל מתוך הסידור. הנהגה כזו מסייעת לתפילה, לרכז את המחשבות, ולהתפלל ברצינות כפי שנדרש מחייל בצבאות השם.

בהקשר לכך ניתן לספר את המעשה הבא, עד היכן הדברים מגיעים:

פעם נסעו קבוצת חסידים בשליחות במקום מסוים, מקום רחוק מיישוב יהודי ובודאי מבית כנסת שאפשר לעצור להתפלל בו. בהגיע זמן תפילת המנחה, עצרו הם בצד הדרך, מכינים עצמם להתפלל. לבשו כובע וחליפה וחגרו את ה'גארטל', מוכנים ומזומנים להתפלל ולהמשיך בדרכם הלאה.

אך אחד מן החבורה נשאר ברכב, כותב במרץ דבר מה במחברת עבה, כותב ואינו פוסק. ניגשו אליו בתמיהה חבריו, כשהם מזרזים אותו להצטרף אליהם. מתפללים מה כל כך דחוף לו לכתוב בשעה כזאת.

סיפר להם החסיד כי באחת היחידויות שלו אצל הרבי, תבע ממנו הרבי להתפלל מתוך הסידור. הנהגה עליה הוא מקפיד עד היום. אך כעת נתקל הוא במצב שאין לפניו סידור תפילה, ואף בכל האזור אין בית כנסת.

"נאלצתי לכתוב כאן ועכשיו את כל תפילת מנחה מתוך הזיכרון, כדי שאשוב ואתפלל אותה מתוך סידור..."

